

rozsévač rozsievač

marec/březen
2021
ročník 91

3

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

Jemná odpověď

Výčitky

Petr Valdes

BIBLICKÝ ŠATNÍK KŘEŠŤANA

Svleč hněv – obleč si srdečné milosrdenství

„Ale nyní odhodte to všecko: zlobu, hněv, špatnost, rouhání, pomluvy z vašich úst“ (Kol 3,8).

Slavnostní chvíle u řeky

„Také bychom u toho rádi byli, chceme také slyšet jejich „ANO“. A tak se sjeli, aby to viděli, slyšeli a radovali se s nimi. Přijelo jich asi sedmdesát. A kdo že měl svatbu? No, svatba to nebyla. Ale také tam šlo o vyjádření vztahu – vyznání, o slib věrnosti a lásky. Šlo o vstup do vztahu s Bohem – Ježíšem Kristem. A tak jako jde při uzavření manželství o slib věrnosti a lásky, vyjádřený slovně i stvrzený podpisem před svědky podle právních rádů (té které země), tak i při křtu jde o stvrzení víry v Ježíše Krista jako Záchrance a Pána a o slib věrnosti a lásky. Podobně jako při uzavření sňatku je i tento akt veřejný, a to před lidmi i před Bohem.

A je to podle rádu Božího.

Tentokrát se křtilo šest lidí: Elen, Noemi, Vendula, Matouš, Lukáš a Jan. Děvčata z rodin věřících, chlapci z rodin nevěřících.

Kamenná hráz na řece Desné v Koutech nad Desnou vytváří krásné místo ke koupání. Ale i v nejteplejších letních dnech je voda řeky pramení pod masívem Pradědu velmi chladná a silně osvěžující. Je to místo, které mnoho lidí z našeho sboru dobře zná. Pár metrů odsud totiž stojí turistická chata „U Pelikána“, která byla po mnoho let základnou pro nás letní tábor „Pelikán“ (tábor pro nejmenší děti). Mnoho dětí i do-

Krista. První křest se zde konal 10. 9. 2017 a pak každý rok další. Z uvedených důvodů je to pro nás sbor zvláštní místo, kam můžeme snáze pozvat své nevěřící rodinné příslušníky nebo přátele, místo na veřejnosti, kde můžeme

svědčit o svém setkání s Kristem. Místo, kde můžeme uprostřed krásných hor chválit našeho Boha společným hlasitým zpěvem i modlitbami. Vše, co se zde, ale i v celém našem sboru může konat, je velký dar našeho úžasného Pána a Jeho vzácná milost. Modlíme se, ať na toto místo jezdíme ke křtu co nejčastěji. Člověk se na základě své živé, osobní víry stává Božím dítětem a dědicem Božího království. V podstatě je to tak trochu podobně, jako když si chudá nevěsta vezme bohatého ženicha.

Ale tento vztah, do kterého mohou lidé s Bohem vstoupit, se ve skutečnosti nedá na zemi s ničím srovnat. Je to veliký dar, který si ničím nemůžeme zasloužit. Je nabízen zdarma skrze čin záchrany Ježíše Krista všem, bez rozdílu.

Jak je napsáno v evangeliu Jana 1, 12: „**Těm pak, kteří ho přijali a věří v Jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.**“

V ten den 13. 9. 2020, v řece Desné v Koutech „U pelikána“, to bylo šest mladých lidí, kteří na vyznání své víry přijali křest ve jménu Ježíše Krista.

Mirek Jersák – sbor BJB Šumperk
(Dokončení: ...svědectví Matouše a Vendy na str. 15)

Na foto zleva: Lukáš, Jan, Matouš, Noemi, Elen a Vendy.

Obsah

Slavnostní chvíle u řeky.....	2
Svár bývá tázky.....	3
Oblékli jsme Krísta / Vyzleč hnev.....	4
Jemná odpověď / Hnev.....	5
Výčítky.....	6
Náboženstvo či viera	
Každý okamžík je novou příležitostí	
Co je nejdůležitější?	
Brat kaz. Július Stupka osemdesiatník.....	7
Bratr kaz. Petr Hlaváček šedesátník	
Když já nemám to, co ty máš.....	8
Krise je bodem zlomu	
Čemu bezmezně důvěrujeme?.....	9
Můj život narušily krize	
Petr Valdés.....	10
Svědectví pro svět utvářejí tvé slabiny.....	11
Európske modlitebné raňajky	
Něco k setkání s Václavem Lamrem.....	12
Úrodná pôda... / Svědectví.....	13
Skutečný priběh.....	14
Za statečný umělcam a evangelistou	
Ty a tvoj dom	
Jen kvůli této Boží milosti.....	15
Vždy se objevilo něco, co sesadilo Boha...	
S Marekom Sonogom o koučingu... ..	16
Bůh nás zve	
Ako vznikla všeobecná nenávist?.....	17
Stavaj na pevnom základe	
Aj vztah je dar.....	18
S Ježíšem v kuchyni	
Je těžké přjmout pokáráni	
Konferencia sestier 2021 / Oznamy	
Recenzia.....	19
2 % pre výstavbu Zariadenia pre seniorov	
v Bernolákove	
ALIYAH Návrat Židov do Izraela	
P. Kondač: Energia.....	20

rozsievač • rozsévač
Časopis Bratskej jednoty baptistov
pre šírenie Dobréj správy

Predsedia Redakčnej rady: Ján Szöllősi
Séf redaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláz, D. Jersákova, M. Jersák, R. Ovošová, L. Podobná, E. Pribulová
Grafická konцепcia časopisu: Ján Bogero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel. +421 911 813 824. E-mail: roszievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka.
Cena výtlačku Odberatelia v SR: predplatné 18,- € na rok (cena jedného výtlačku 1,64 €) + poštovné.
Poštovné - zbytove: 3,- € za kus a rok,
jednotlivce: cena výtlačku 1,64 € + 5,50 € poštovné za kus a rok.
Odberatelia v ČR: predplatné 48,- Kč na rok (cena jednoho výtisku 44,- Kč) + poštovné.
Poštovné - sbory: 102,- Kč na kus a rok,
jednotlivce: cena výtisku 44,- Kč + 25,- Kč poštovné za kus a rok
Odber v zahraničí: predplatné 18,- €, aktuálne poštovné 29,- €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napište meno odberateľa. Var. symbol: 888. CR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsívač – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120
Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu číslo 3/2021: 5. 2. 2021
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava
SSN 02316919 – MK SR 699/92

Poznámka: Zverejnené články nemusia vyjadrovat názor redakcie. Všechny články procházejí posouzením Redakční rady a ne všechny sú uverejnené.

Rachel Orvošová

Nedávno som čítala Homéra – Ilias. Nie celý epos s dvadsaťmi štyrmi spevmi, hexametre sú sice pôsobivé, ale zistila som, že až takým fanúšikom starogréckej literatúry nie som.

Požičala som si teda skrátenú verziu. Príbeh je známy, nemusím vysvetľovať. Chcela by som sa ale podeliť, čo som v knižke našla. Hned som si ten zaujímavý úryvok poznačila: „Vojaci, poznal som, aké trpké plody má hnev. Aké úbohé príčiny vedú ľudí do sváru. Príčiny sú malicherné, ale svár býva tázky a má smutný koniec. Sami vidíte, aké ovocie priniesla moja roztržka s vodcom. Hektor a Trójania mali z nej osoh. Dnes sa končí nás hnev.“ Je to tak dávno, čo žili títo ľudia, protagonisti aj samotný autor. Pre nás taká vzdialenosť doba, život, okolnosti. Ale také texty vo mne vzbudzujú pocit spolupatričnosti s ľudským rodom ako takým. Že boli takí istí, prežívali to isté a mali veľmi po-

dobné problémy. Jednoducho boli ľudia presne tak, ako sme nimi my. Poznali hnev, prežívali ho, prejavovali (aj nesprávnym spôsobom, ako sa píše v úryvku) a vyhodnovali svoje správanie, priznali si, že bolo zlé (v tom lepšom prípade) a niesli ovocie svojho hnevu. Nevyhli sa mu, nedal im pokoj, neobišiel ich, presne tak ani nás. Starogrécka horúca hlava konajúca pod vplyvom hnevu sa veľmi podobá hlave možno väčšieho suseda, ktorý kričí na svoju rodinu, a vy ich hádku počujete cez steny bytu.

Svár bývá tázky

Potom sú doby, ktoré sa hnevom vyznačujú viac, ako je bežné. Napríklad vojny. Alebo si zoberme našu dobu koronavírusovú. Toľko hnevov, ktorí sa valí mediálnym priestorom. Ale nie je hnev ako hnev. Mediálny hnev, ktorý vyústil do protestov po zavraždení Jána Kuciaka a Martiny Kušnírovej bol iný, ako je hnev ľudí, ktorí sa snažia vlámať na úrad vlády, zneužívajú deti na skandovanie hlúpých slov a vedú odboj proti pandemickým opatreniam. Líšia sa v tom, že jeden bol hnevom spravodlivým a druhý hnevom pomýleným. Hnev je emócia, ktorá nás ovládne vtedy, keď sme zažili niečo, čo považujeme za nesprávne. Či už voči nám, alebo niekomu inému.

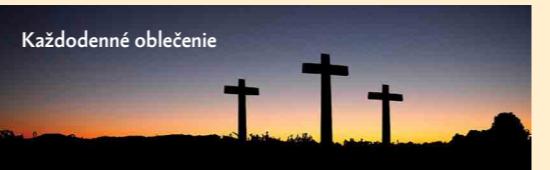
Gary Chapman hovorí, že hnev nám dal Boh na to, aby sme konštruktívne reagovali v situáciach, keď sme svedkami zla a nespravodlivosti. Okolo nás je však toľko hnevov, a aj v nás samých, ktorý nie je na mieste, a predsa nám sa zdá spravodlivý. S hnevom je to jednoducho tázky. Pre niekoho menej, pre iného viac. Aj v tomto však môžeme byť svetomom tomuto svetu. Nie tak, že sa nebudeme hnevať, alebo budeme hnev považovať za zly, alebo ho budeme popierať. Tak, že pochopíme, kto sme my a ako to máme s hnevom. Že nám Boh ukáže, čo sú naše slabiny a kde nám to s hnevom uniká. Že prijmete hnev ako súčasť života a naučíme sa ho nepotláčať, že sa môžeme hnevať, lebo aj v Biblia je „Hnevajte sa, ale nehrešte“, ale nekonáť v hneve zle. A nakoniec, keď dáme hnevovi správne hranice v našom osobnom živote, využijeme konštruktívny spôsobom túto nesmiernu silu, aby sme pomohli spoločnosti, v ktorej žijeme, stať sa lepšou, ako bola doteraz.

**Hnevajte sa, ale nehrešte.
Slnko nech nezapadá
nad vaším hnevom (Ef 4, 26).**

Biblický šatník křestana

Vyzleč hnev – obleč si srdečné milosrdensvo

Starozákonny text:

„Hospodin povedal Kainovi: Prečo sa hneváš? Prečo sa ti tvár tak zamračila? Či neprijem aj teba, ak budeš robiť dobre? No ak nerobiš dobre, pri dverach číha na teba hriech a jeho žiadostivosť, ale ty ju máš ovládať“ (Gn 4, 6 – 7).

Starozákonny text:

„I řekl Hospodin Kainovi: Proč jsi tak vzplanul? A proč máš tak sinalou tvár? Což neprijmu i tebe, budeš-li konat dobro? Nebudeš-li konat dobro, hřich se uvelebí ve dverích a bude po tobě dychtit. Ty však máš nad ním vládnout“ (Gn 4, 6 – 7).

Hnev je celkom obľúbená téma v cirkvi. Niektedy akoby sme sa ho príliš báli, inokedy ho príliš zdôrazňujeme. Často zdôrazňujeme Boží hnev a to, ako nás Boh trestá, keď robíme, čo sa Mu nepáči.

Keď však hovoríme o našom ľudskom hneve, tam sme už opatrnejší a správame sa radšej tak, aby sa nikto nenahneval. Niektedy sa radšej vyhneme konfliktu, hoci by sme nemali byť ticho, inokedy sa nás bezbrehý hnev vyleje a ostávajú po ňom slzy v očiach a zranené duše. Hnev nie je len záchvat zúrivosti. Ľahlé zranenie, sklamanie, odmietnutie či zahanbenie môže spôsobiť zatrpknutie a následné živenie hnevu v sebe. Nie je nič nevyzývajné, ak tichí, navonok pokojný ľudia v sebe nosia veľa zamáčaného hnevu.

Hnevať sa môžeme na rôzne veci: osoby, veci, situácie, seba samých, na Boha. Niektedy sme len frustrovaní a vyčerpaní a nahnevá nás kosačka, ktorá sa zasekáva pri kosení, a svoj hnev vyventilujeme tak, že si o ňu narazíme palec na nohe. Ale inokedy nám niekto naozaj ublíži a prezívame hnev, ktorý je správny. Taký hnev je obrazom toho, že to, čo sa stalo, je vážne. Hnev je priateľ. Boh ho stvoril za určitým účelom – aby nás upozorňoval na problémy, ktoré treba riešiť. Ak sa naučíme primerane vyjadrovať hnev, budeme viedieť v živote vyhodnotiť, kedy sa nás niekto snaží ovládať alebo zraňovať, a brániť sa voči tomu.

Hnev je dôležitý pre naše hranice v živote. Mat zdravý vzťah k hnevovi je to najlepšie, čo môžeme pre svoj kresťanský život urobiť.

Čo s tým dnes?

Novozákonny text:

„Hnevajte sa, ale nehrešte. Slnko nech nezapadá nad vaším hnevom. Nedávajte miesto diablu. ... Odhodte každé rozhorčenie, väšeň, hnev, krik a rúhanie so všetkou zlobou. A buďte k sebe dobrí, milosrđní, odpúštajte si navzájom, ako aj vám Boh odpustil v Kristovi“ (Ef 4, 26 – 27 a 31 – 32).

Novozákonny text:

„Hneváte-li sa, nehrešte. Nenechte nad svým hněvem zapadnout slunce a nedopřejte místu dálku. ... At je vám vzdálena každá tvrdost, zloba, hněv, krik, utrhnání a s tím i každá špatnosť. Buďte k sobě navzájem laskaví, milosrđní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám“ (Ef 4, 26 – 27 a 31 – 32).

Ako sme na tom s hnevom? Dokážeme si ho priznať? Dokážeme sa hnevať, keď to potrebujeme, aby sme boli emocionálne zdraví, ale bez toho, aby sme ubližovali druhým ľuďom? Nenesieme si v sebe rokmi potláčaný hnev? Bojíme sa prezívať hnev? Myslíme si, že to je „nekresťanské“? Naučili sme naše deti, že hnev je súčasťou života, a pomohli sme im naučiť ho správne vyjadrovať? Alebo sme ich viedli k tomu, aby svoj hnev potláčali? Keď nás niečo nahnevá, dokážeme v sebe nájsť tú pravú príčinu, prečo túto emóciu zažívame? Vieme si pomôcť, keď sa nás hnev snaží ovládnut? Dokážeme prijať, že sú ľudia, ktorí sa vďaka svojej fyziológii dokážu nahnevať rýchlejšie ako iní, bez toho, aby sme ich za to odsudzovali? Ak sme človekom s častou tendenciou k hnevovi, pracujeme na sebe dostatočne, aby sme hnevom neubližovali? Ak sme nekonfliktný typ človeka, učíme sa svoj hnev identifikovať a vedieť ho prejavit?

Jemná odpoved'

Keď boli deti malé, často sme sa učili na vlastných chybách. Pamäťom si, ako raz syn prišiel domov z detskej klubu a hned na mňa začal kričať, že som mu skryla jeho materiál a v klube si nemohol nič vyrábať. Ja som bola z niečoho nervózna a začala som kričať napäť. Potom som sa akoby otriasla, prebrala z tejto vlastnej hroznej reakcie a povedala som synovi, že by sme to mali skúsiť znova a inak. Tak sa obul, obliekol, vyšiel pred dvere a povedal mi presne to isté, čo predtým, len s inými emóciami. Nesršal z neho hnev, skôr vyjadril sklamanie a smútok. Ja som tiež reagovala pokojne. Potom sme si vysvetlili dôvody nášho konania, spolu sme napravili chybu a obaja sme odišli spokojní.

V tejto dobe, keď sme stále doma a stále spolu, sa v našej šestčlennej domácnosti často dostávame do napäťnych situácií. Avšak modelové situácie z čias, keď deti boli menšie, mi stále pripomínajú, že „jemná odpoved' odvracia hnev“.

Myslím, že v tomto období, keď „nemôžeme ísť na návštevu, nechádime do školy, všetko prebieha online, všetko je nové a zmätočné, keď nemôžeme ísť ani len na ulicu bez rúška“, máme tendenciu nachádzať množstvo dôvodov, prečo vybuchnút.

Máme právo na vlastný priestor, právo na vlastný názor, právo na slobodu pohybu, právo na to, aby sa nám dobre dýchal... Ale to, že máme jeden voči druhému aj povinnosti, na to ľahko zabúdame. Práve toto obdobie „pod tlakom“ ma najviac učí nereagovať tak, ako na mňa zareagujú ľudia.

Nielen doma, ale aj v pracovných vzťahoch sa mi to potvrdzuje. Rodičia, ktorých deti učí, mi občas napíšu. A nie vždy sú ich správy pozitívne, nie vždy sú láskavé. Niektorí sú plné hnevu, nepozumenia. A tak sa snažím aj v týchto vzťahoch „na diaľku“ reagovať láskavo. Takmer vždy sa hned v ďalšej správe postoj rodiča zmierní. Takmer. Ale ak by sa aj nezmenil, neznamená to, že začнем strieľať tak, ako začal niekto iný na mňa.

Už len pre pokoj mojej duše sa mi oplatí prehlnutú nevhodnú poznámku a zareagovala láskavo. Často sa snažím vziať do situácie toho druhého, porozmyslieť, čo asi mohlo viesť inak pokojného človeka k takejto reakcii. A keď si spomeniem, čím všetkým prechádzam, ľahšie sa mi reaguje súcitne, láskavo a ľudsky. Alebo niekedy aj nadľudsky, pretože silu k takejto reakcii nemám sama zo seba, ale ju čerpám z Božích nevyčerpateľných zdrojov.

A vždy, keď sa mi to podarí, teší ma, že môžem bojovať zbraňami, ktoré odzbroja aj najväčšieho odporu.

Lýdia Podobná

zažil, keď sa mu niečo nepodarilo, že hnev na vlastnú nešikovnosť si odnesol niekto, kto bol práve nabízku, alebo aj nejaký predmet. Pri športe neraz vidíme, ako si tenista po pokazenom údere vybija hnev na rakete, pričom tá za nič nemôže.

Ak chcem byť úprimný, tak musím priznať, že sa mi to tiež stáva, napríklad keď si neviem poradiť s počítacom alebo sa mi nedári niečo opraviť. Sú to skratové reakcie, ktoré rýchlo pominú. Niekoľko musí s týmto neblahým dedičstvom našej prirodenosti zápasí viac, iný je miernejšej povahy a hnev prežíva vo svojom vnútri.

V každom prípade hnev sa dá liečiť, pokiaľ chceme. Ak svoj jazyk vydávame bezvýhradne Kristovi, tak Duch Boží nám dá silu mať aj hnev pod kontrolou.

Výborná vakcína proti hnevovi je prevencia. Božie slovo nám dáva užitočné rady:

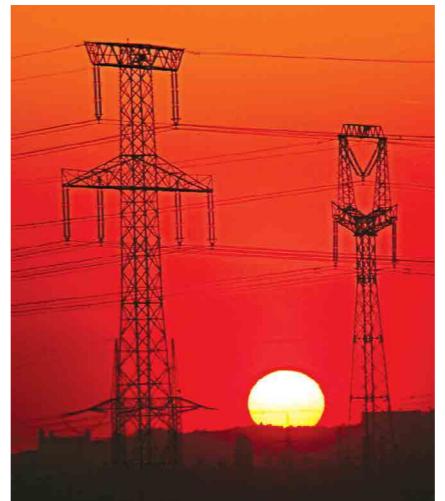
„Takže moji milovaní bratia, nech je každý človek rýchly počuť, pomalý hovoriť, pomalý do hnevu“ (Jak 1, 19).

Ak napriek tomu upadneme do hriechu hnevovi, nemáme v ňom zotrváť.

Písma hovoria: **„Hnevajte sa, ale nehrešte, slnko nech nezapadá nad vaším rozhnevaním“** (Ef 4, 26). Keď svoj hnev vyznáme, Boh nám ho odpustí. Viac sa máme báť Božieho hnevovi, ktorý je spalujúci a bude strašný proti hriescíkom, ktorí neprijali Pána Ježiša Krista ako svojho Spasiteľa.

Budme svedectvom týmto ľuďom, ktorí ešte váhajú, aj tým, že svoj hnev budeme mať pod Božou kontrolou.

Text a foto V. Malý

Hnev

Spomínam si na udalosť, ktorá sa stala veľmi dávno. Bolo to pred polnocou, keď som zrazu pred našim domom počul ženu, ktorá s pláčom volala o pomoc.

Pozrel som sa cez okno a poznal som, že je to paní z druhého konca našej ulice. Povedala mi, že sa jej deti vyhrázajú zabítím. Táto rodina žila v neustálom napäti a hádkach živených v hojnej miere alkoholom. Narýchlo som sa obliekol a išiel som robíť „poriadky“. Keď sme vošli do domu, bolo čítanie napätie a hnev medzi detmi a matkou. Začal som im vysvetľovať, že takto sa problémy nedajú vyriešiť, a keď neprestanú s vyhrážkami, zavolám políciu.

Vôbec som to nečakal, ale zrazu sa ich hnev obrátil proti mne a hrozilo mi fyzické napadnutie. Keď oni kričali, ja som im počojným hlasom vysvetľoval, v čom vidím ich problém.

Potvrdili sa slová z Príslavia 15, 1: **„Krotká odpoved' odvracia prchlivosť...“**

Postupne sa situácia upokojila a ja som slúbil, že ešte prídem. Na druhý deň som ich navštívil a videl som, že je všetko v poriadku. Hnev je zlý radca a hlavne je to hriech, ktorý Boh odsudzuje.

Diabol ho však využíva, aby rozosieval nepokoj a narúšal vzťahy medzi ľuďmi navzájom, ako aj medzi človekom a Bohom. Ak vzblikneme hnevom, stráčame kontrolu nad slovami a nevedomujeme si, ako druhým ubližujeme. Zároveň aj sebe, lebo upadáme do hriechu. Keď sme hnevliví,

stráčame pred ľuďmi svoju slanosť a príležitosť k svedectvu o Kristovi.

Na hneve nenájdeme nič pozitívne, pôsobí len a len deštruktívne.

Spomeniem ešte jednu udalosť, ktorá sa stala pred niekoľkými týždňami na ulici.

Po chodníku pred nami kráčala mladá žena. Zrazu pri nej zastalo auto, vyskočil z neho mladý muž a začal strašne nahlas a oplzožiť žene nadávať (zrejmé tvorili dvojicu). Ona mu nič neostávala dlžná. Na ten krik som vysiel von a spoza plotu som sa spýtal, či im môžem nejakom pomôcť.

V prudkej hádke si ma vôbec nevšimli a ich tváre vyjadrovali veľký hnev. Nakoniec nasadli do auta a pokračovali v hádke.

Spomenul som si na príbeh zo začiatku Biblie. **„Kain sa rozpáli hnevom tak, že opadá jeho tvár.“** Pravdepodobne každý z nás

Výčitky

„Beda tomu, kto sa háda so svojím tvorcom, hlinený črep s hrnčiarom. Môže hlina tomu, kto ju stváraťuje, povedať: Čo robíš?“ (Iz 45, 9).

Hádky, hnevy, obviňovania – nič nové pod slnkom. Neobviňujú sa len ľudia navzájom, ale z hore uvedeného textu je zrejmé, že už v starozákonnej dobe obviňovali ľudia Boha Stvoriteľa za situáciu, ktorá ich postihla. Nie je to iné ani dnes, keď na nás doliehajú všeľijaké príkazy, zákazy a obmedzenia kvôli pandémii a koronavírusu.

Poznáme otázky a vyjadrenia typu: Ako to môže Boh dopustiť? Prečo Boh nezasiahne? Je nespravodlivý, ak dovolí, aby toľki zomierali; aby nemohli chodiť do práce a zarobiť si na živobytie; aby deti nechodili do školy; aby... Dokedy nás bude ešte trápiť? – Hnev, nadávky a výčitky voči Bohu zo dňa na deň narastajú.

Nebol to len izraelský národ, ktorý kritizoval Božie konanie. V každom človeku je trochu povýšenosti, ktorá dovolí napádať konanie Pána Boha, vyčítat Mu a hnevať sa na Neho, alebo sa aspoň pýtať: „Prečo, prečo práve ja, Pane?“ Keď sa už pýta, tak radšej nech zaznie pokorná otázka: „Čomu ma chceš touto situáciou naučiť, Bože?“

Stvoriteľ ústami proroka Izaiáša používa obraz, ktorý nám má jasne ukázať, že žiadny človek nemá právo spochybňovať konanie Všemohúceho. Človek – hlinená nádoba – sa nemôže súdiť s hrnčiarom. Každá tažká situácia by nás mala priviesť bližšie k Bohu a upevniť našu vieru. Práve primknutie sa k Pánovi nám pomáha prekonávať tažké a bolestivé situácie života.

Ved Pán Boh, aj keď je zvrchovaným Pánom, sa o človeka stará. Záleží Mu na každom jednom z nás, a preto Mu môžeme dôverovať aj v kritických a tažkých situáciach života. Dôverovať, aj keď nerozumieme cestám, po ktorých nás vedie.

V Novom zákone má Boh meno Spasiteľ. Boží Syn prišiel na túto zem, aby nás zachránil od hriechov. Lebo nie pandémia, ale naše hriechy, prestúpenia Božích príkazov, naše viny sú naším najväčším nepriateľom. Odhadme teda každý hriech, zlosť a obviňovanie a pokorme sa pod mocnú Božiu ruku.

Elena Pribulová

Každý okamžik je novou príležitostí

Každý nový den, každý nový rok, každý nový školní rok... jsou pro nás novou príležitosťou a milostí. Vždy začínáme svou životnou pouť jakoby nanovo. Rány a jizvy z minulosti sice mohou stále bolet, preto zůstaly ve včerejším dni. Naučme se vnitmat každý nový časový úsek, každé nové tady a teď ako neopakovateľný dar a novou príležitosť.

Mluvil jsem s lidmi, kteří se uzdravili z rakoviny, a všichni do jednoho říkali, že život po nemoci je pro ně úplne jiný než předtím. Ráno vstávají s poděkováním a vychutnávají si každou minutu svého života. Nestresují se tak jako předtím. Vnímají každý den s hlubokou vděčností a jakou nekonečný dar.

Každý nový ráno má pro nás vzácný rozmer – můžeme se vždy nově rozhodnout prožít ho celý s Bohem. Dýchat s Bohem, kráčet s Bohem, oslavovat Boha ve všem, co děláme. Každý nový den, každé nové tady a teď je pro nás neopakovatelnou príležitosťou být nové s Bohem a žít jako Boží dítě.

Přítomný okamžik je tím nejdůležitejším časem v lidském životě. Jedině přítomnost nám odkrývá a nabízí to nejpodstatnejší. Můžeme-li něco změnit, pak jenin v přítomnosti.

Náboženstvo či viera

Jeden čínsky krestan bol vo väzení pre svoju vieru v Boha. Keď sa konečne dostal pred súd, opýtali sa ho s nádyhom irónie v hlase: „Ešte stále chceš veriť v kresťanstvo?“ „Nie, ja neverím v kresťanstvo, ja verím v Ježiša Krista, verím v Osobu, nie v náboženstvo,“ odpovedal. „No počkaj, počkaj, nebudeme sa hrať na slovíčka,“ odvetil sudca. „Vý mi nerozumiete,“ namietal krestan. „Môžete zavrieť kostoly, uväzniť krestanov, spálit Biblie, ale nemôžete sa dotknúť Ježiša Krista. Ten žije večne. Žije v mojom srdci, a keď ma zabijete, budem na vždy s Ním.“

Nie, to naozaj nie je hra so slovíčkami, to je dôležité rozlišenie.

Náboženstvo je ľudmi vymyslený systém rituálov a presvedčenia, je ovplyvnené spoločenským a kultúrnym prostredím a je zatažené omylmi a slabostami. Naproti tomu biblická viera je osobný vztah so živým Bohom a s Jeho Synom Ježišom Kristom. K tomu neodmysliteľne patrí, že človek pozná Krista, verí v Neho, dôveruje Mu, miluje Ho, žije pre Neho a usiluje sa plniť Jeho vôle.

Podľa: GBV Dillenburg GmbH

V přítomném okamžiku, tady a teď. V přítomnosti si tvoříme budoucnost a konzumujeme plody minulosti.

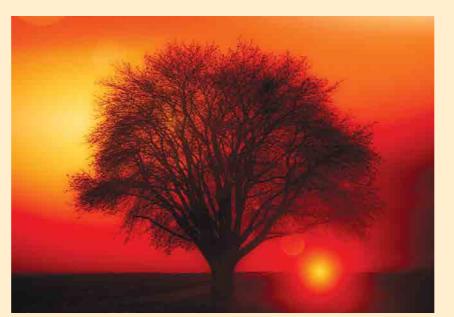
Jestliže chceme v našem životě něco změnit, žijeme tady a teď. Budeme s Bohem tady a teď, otevřeme se Bohu tady a teď.

Čas totiž plyne jako řeka a co se jednou stane, se již nikdy nevrátí. Momentální možnost nebo příležitost otevřít se Bohu, vykonat něco dobrého se již nikdy nebudé opakovat.

J. D.

Přítomný okamžik
je tím nejdůležitejším časem
v lidském životě.

Můžeme-li totiž něco změnit,
pak jenin v přítomnosti.

Co je nejdůležitější?

Jeden člověk, hledající radu, přišel ke svému mistru s dotazem, který člověk je nejdůležitější, která hodina je nejdůležitější a který skutek je v životě nejdůležitější.

Mistr na to odpověděl:

„Nejdůležitější člověk je ten, který stojí nyní před tebou,
nejdůležitější hodina je nynější hodina
a nejdůležitější skutek je skutek lásky,
který můžeš nyní vykonat.
Zítra by již mohlo být pozdě.“

P. B.

Brat kazatel' Július Stupka osemdesiatník

„Čas nášho života je sedemdesiat rokov, pri dobrej sile osemdesiat rokov“ (Ž 90, 10a) – pravdivé a všetkým dobre známe slovo muža Božieho, Mojžiša. Jeden z nás odchádza skôr, iný vo vyskom veku, ale na zemi nemáme zostávajuceho miesta, to budúce hľadáme (Žid 13, 14).

K môjmu životnému jubileu som z Redakčnej rady Rozsieváča dostal niekoľko podnetov v otázkach. Dovolte krátky výstrih z raných rokov. Bolo to v období druhej svetovej vojny, keď sa mama lúčila so svojím manželom (mojím otcom), po tažkej chorobe. V lete stáli ešte spolu nad hrobom štvorročnej dcérky. Bol to smutný rok v celej dedine, jedenásť detí podlahlo infekčnej chorobe. Mal som dva roky, nad bolestným navštívením rodiny som sa detsky povznášal, a predsa to v istom zmysle poznačilo môj vývoj. Básničku na detských slávnostach v modlitbni som plakával a v tréme vari nikdy neodrecitoval do konca. Nesmelosť a plachosť pojmenovali aj moju kazateľskú službu.

Ortrud, moja manželka pri vstupe do manželstva vycítila, čo drieň v hĺbke môjho vnútra. Na svadobné oznámenie vybrať biblickú myšlienku proroka Hagea: „A môj Duch tiež stojí vo vašom strede, nebojte sa!“ Svojou smelou priamostou a dobromyselnosťou je manželka mojou dennou oporou. Čistý a rovnocenný postoj pri výchove detí oceňujeme dodnes v nažívani širokého rodinného príbuzenstva. V rannom stíšení pri Božom slove tento široký okruh rodiny prepojíme modlitbou a dôverujeme v moc žitýchho Božieho slova.

Viac ako polovicu života som prežil v službe, či už ako kazateľ, alebo laický pracovník. Dovolte, aby som toto obdobie života zhral v niekoľkých myšlienkach ako moje malé vyznanie:

Viera v Pána a nádej na budúci život nepriprúšťajú skepsu.

K nádeji evanjelia usmerňujú život – Viera, nádej a láska, to troje, ale najväčšia z nich je láska. Môže byť silnejšia výpoved o živote, ktorý dostávame darom od nášho Stvoriteľa? Keď prenechávame Darcovi života plného práva, aby On riadil a formoval život, potom ani smrť nás nemôže vytrhnúť z ruky nebeského Otca.

Apoštol Peter nám zanechal silný argument o prvej iskre nádeje evanjelia: Zo svojho veľkého milosrdenstva, vzkriesením Ježiša Krista z mŕtvych znovuzrodiť nás pre živú nádej. Živá nádej evanjelia sa teda viaže na veľké Božie milosrdenstvo. Moja, naša nádej má svoj počiatok vo veľkom Božom milosrden-

stve. Evanjelium nás učí, že denne môžeme v nádeji mocniť, ak Božie milosrdenstvo prakticky odovzdávame a žijeme medzi ľudmi: Blahoslavení milosrdní, lebo oni milosrdenstva dôždu.

Avšak život nasledovania je pestrý. Keď nezabráníme, aby do našej mysele vstúpila

zlosť a toxická nevraživosť, okrádame sa o Božie milosrdenstvo. Jedného dňa prekvapení zistujeme, že hnev cez naše myšlienky začína dokonca nad nami vládnuť. Božie milosrdenstvo, ktorým sme mali svietiť a oslovovať ľudí v našom okolí, akoby neexistovalo. Taktôto však nesmie zostať.

Denne otváram evanjelium, radostnú zvest o veľkej Božej láske.

Utíšení modlitbou srdca myslíme na to, čo je hore; opusili sme vztahy viazané na podvody, intrigy a sebeckú závislosť od peňazí.

Apoštol Peter, ten muž, ktorému vzkriesený Pán položí trikrát opakovany otázku – Miluješ ma? –, napsal neskôr kresťanským zborom list.

Jeho slová sú živým povzbudením pre našu vieri: Neviedeli ste Ho a milujete Ho; ani teraz Ho nevidíte, a veríte v Ne-ho a radujete sa radostou plhou slávy, že dosahujete ciel svojej vieri, spasenie duši (1Pt 1, 8 – 9). Slovo nie je nám darované k rozcitieniu a krátkym, radostným zážitkom. Je slovom života, keď vychádzame medzi ľudí, susedov a kolégov na pracovisku. Veľkosť a moc Božej lásky máme v ich prítomnosti potvrdzovať svojím životom.

Evanjelium nás vysiela z chrámov, modlitebni do ulíc, s radostnou zvestou života viery. Svedecí život viery je určovaný (limitovaný) láskou.

Nerobíme zo seba anjelov, ale láska Ježiša Krista predurčuje náš život. Na evanjeliu je často nedoceňované, že Božia láska skvalituje život na zemi.

LÁSKA nás oslobodzuje v pokušeniach od zlých myšlienok, hnevu, závisti a pomstychtivosti. A to menujem len zlomok záruk, ktoré Božia láska s našim svedeckým životom sleduje.

Povzbudzujeme sa v našich zboroch k životu podľa evanjelia, aby sme svojim životom potvrdili, že napriek pokušeniam a vlastnej slabosti denne prijíname Božie zaslúženie: „Dost máš na mojej milosti, lebo Božia moc sa v slabosti dokonáva.“

Zostaňme verní a buďme vďační, že svoju vieru môžeme žiť a potvrdzovať skutkami lásky.

J. Stupka

Milý brat kazatel,
pri príležitosti Tvojho životného jubilea Ti
želáme pokojné dni a roky života naplnené
radosťou z nádeje, ktorá hovorí o všetkej
nádhore pripravenej našim Stvoriteľom
a Spasiteľom vo večnom domove.

Za bratov a sestry, ktorí sú verne a s láskou slúžili niekoľko desaťročí a ešte aj slúžia v zboru Vavrišovo a článkami v Rozsévači členovia Redakčnej rady Rozsieváča.

Bratr kazatel Petr Hlaváček šedesátník

Bratr kazatel Petr Hlaváček se narodil ve věřící rodině Josefa Hlaváčka a Anny, roz. Košíkové. V dětství navštěvoval litoměřický sbor Evangelické církve metodistické. Vystudoval střední průmyslovou školu stavební v Děčíně. Pokřtěn byl 30. 8. 1980 v Litoměřicích kazatelem Vladimírem Vackem a v roce 1983 byl přijat za člena sboru v Lovosicích, kde se podílel na životě a práci mládeže BJB. V dalších dvou letech absolvoval Dálekový teologický seminář BJB. Povolání ke kazateľské službě prožil v roce 1985 a přihlásil se ke studiu na Komenského evangelické bohoslovecké fakultě v Praze. Studium ukončil jako magistr teologie. V roce 1991 se oženil se sestrou Renatou Jelinkovou, členkou lovosického sboru. Působil také jako misijní pracovník vinořadského sboru v Bělé pod Bezdězem. V červnu 1995 byl zvolen reeditorem Vyšší odborné školy sociální a teologické v Olomouci. Tuto funkci vykonával až do dne uzavření této školy v roce 2019 (viz. zpráva v Rozsévači 3/2019 - na foto bratr P. Hlaváček).

Prameny: Kniha Kazatelé Bratrské jednoty baptistů.

*Vážení bratře kazateli,
u příležitosti Vašeho životního jubilea Vám přejeme do dalších let
bohaté Boží požehnání, radost a pokoj v srdci.*

Redakční rada Rozsévače

Když já nemám to, co ty máš

Při čtení Božího slova z evangelia podle sepsání Matouše jsem si uvědomila, co všechno dokáže hněv, když se usídlí v lidském srdci. Co všechno dokáže člověk, který nechá hněvu, aby se v jeho srdci usídlil, a nechá ho tam jen tak bujet. Začátek toho všeho může být závist. Když jsem poprvé četla list Galatským 5, 19 a ve výčtu skutků lidské svébole jsem uviděla slovo závist, zdálo se mi nedůležité, ale postupem času mi Pán ukázal, co závist skutečně dokáže.

Brzy po „něžné revoluci“ jsme s manželem otevřeli jídelnu s kavárnou. Do té doby jsme znali jen státní podniky, obchody, cukrárny. Soukromé kavárny nebo cukrárny u nás tehdy neexistovaly, ani nemohly existovat. A my jsme „si dovollili“ do té šedé reality otevřít soukromou kavárnici ke zmrzlinou. Děti ze sousedství se zaradovaly a samozřejmě toužily po zmrzlině a tak vedly své rodiče k nám. Dveře byly otevřené dokořán a zvaly hosty na návštěvu. Ale rodiče jim to nedovolili. Odtáhli své děti pryč. Proč asi?

Poznávala jsem v tom lidská povahy a nechápalu jsem. Možná v tom byl nezvyk nebo nedůvěra. Možná jsme tehdy ještě nedozráli k tomu, abychom přáli druhému to dobré. Možná v tom bylo trochu závisti, že někdo začal dělat dosud nevykále věci a že se mu může třeba i dařit. Jistě není závist ve zmíněném biblickém textu zapsána náhodou. Horší je, že lidská závist se může lehce přehoupnout v hněvivé jednání. V hněvu uděláme snadno i skutek, který nás potom mrzí, a rádi bychom se jej zbabili. Například jednou si jeden člověk u nás zmrzlinu kupil a vzápětí ji hodil po mému synovi, který ji zrovna prodával. Ve 26. kapitole Matoušova evangelia, hned po Ježíšově vyučování o posledním soudu, jsem četla: „Tehdy se sešli velekněží a starší lidu ve dvoře velekněže, který se jmenoval Kaifás, a uredili se, že se Ježíš zmocní Iští a že ho zabije“ (Mt 26, 3–4).

Je to vůbec možné? Jde závist až tak daleko? Ano, je to tak. Může vést až k zavraždění člověka, kterého nenavidíme. Myslíme si, že se ho tak zbabíme, ale zapomínáme na oči Boží, které všechno vidí. Ale

co velekněží a starší lidu, o nichž zde čtěme? Jak je možné, že tito zbožní lidé nechali růst ve svých srdcích závist, hněv,

nenávist? Chovali se jako znalci zákona bez znalosti Boha. Jejich hněv je tak pohltil, že plánovali i lest, aby se Ježíše zmocnili, hledali křivé svědky. Některé i našli, ale teprve slova Ježíše: „Ale pravím vám, od nynějska uzříte Syna člověka sedět po pravici Všemohoucího a přicházet s oblaky nebeskými“ (Mt 26, 64), je vedla k tomu, že „za rouhání“ Ježíše odsoudili k smrti.

Potom už následovaly hrozné činy, které se na Ježíše lidé dopouštěli. Jde z toho hrůza. Nevím, kolikrát nás Pán Bůh v Bibli nabádá, aby chom se okamžitě zbavovali hříchů a nenechali je v sobě růst, dokonce nás od nich očištěuje (1 J 1,9). Divíme se, že se k velekněžím přidal tolík lidí? Hněv a nenávist se šíří rychle, jsou nakažlivé. Během čtení jsem se modlila a děkovala Bohu, že kdykoliv za Ním mohu přijít s prosbou o odpusťení, třeba i věcí z daleké minulosti. Jsem ráda, že mne Pán Bůh nenechal v tomto světě, ale vzlal i mne na milost. Nevím, co nás letos všechno čeká, ale odevzdávám do Jeho rukou celý svůj život a životy mých nejbližších, protože jen On ví, co se stane a může nás provést vším možným i nemožným.

My, křesťané, máme výhodu, že se nemusíme nechat ovládat závistí, ani ji nemusíme nechat růst ve svém srdci. Pokud se tam objeví, můžeme ji vyznat Bohu jako hřich a poprosit o odpusťení. On je tak milostivý, že nám hřich odpouští – podle slova: „**Jestliže dozňáváme své hřichy, on (Ježíš) je tak věrný a spravedlivý, že nám hřichy odpouští a očištěuje nás od každé nepravosti**“ (1 J 1, 9).

Marie Horáčková

Krise je bodem zlomu

Pro slovo krize se v činštině používá dvou znaků: první znamená „nebezpečí“ a druhý „příležitost“. Krize je bodem zlomu. A po dle toho, kam se člověk přikloní, najde bud' nebezpečí, nebo nové možnosti.

Vira může dozrát pouze krizemi

I v procesu víry dochází zákonitě k pochybnostem a krizím. Ty pohlcují naše staré vztahy k Bohu a umožňují vznik vztahů nových. Vira může dozrát pouze krizemi. Vždyť totéž platí i o našich mezilidských vztazích: Od počáteční kréhlosti rostou ke stálosti zkouškami pochyb a krizi. Pokud neztruskotají... Mnozí lidé často nechápou a odmítají krize víry. Neuvědomují si, že nikdo nemůže říci smysluplné a svobodné „ano“, dokud nemá možnost říci i „ne“. Je tedy velice zhoubné pokoušet se potlačovat pochybnosti u lidí, kteří procházejí údobím krize. Potlačované pochyby se vracejí a vyrázejí nové kořeny.

Cesta temnotou pochyb a krizí – i když je bolestná – je pro zrání v procesu víry zcela nezbytná.

Nutnost zakusit setkání s Bohem

Mnozí z nás se věnovali studiu Bible. Učili jsme se zpaměti verše, studovali jsme v teologických seminářích. Nechalo nás to ale pusté, osamělé a izolované - tak, jako když

jsme se studiem začinali. Neboť čistě rozumový postup může být překvapivě sterilní. Co potřebujeme dopravdy, je setkání, které pronikne naši osobu ve všech složkách. Celou svou bytostí totiž člověk pozná i to, co jeho rozum nikdy nepochopí.

Upravovat svou představu Boha

V procesu víry je naši nejdůležitější potřebou stále upravovat svou představu Boha, který je vždy nekonečně větší a miluje daleko více, než může naše mysl obsáhnout. Proto musíme Boha studovat v jeho Slově, zvláště, jak se nám sám zjevil v Ježíši. Ne však jenom studovat. Je třeba zakusit nové živé zkušenosti v setkání s Bohem. Je třeba Jej poznavat z bezprostřední zkušenosti a blízkosti. Je třeba se modlit, vést s Ním dialog. Je třeba říci Mu tak čestně, jak jen dokážeme, kdo jsme, a obrátit k Němu své schopnosti vnímání, aby nám řekl, kdo je On sám.

Máš rozumové problémy s vírou?

Snaž se poznat Ježíše! Neztrat se ve zmatku abstraktních idejí. Nikdo nemůže cestu k vříce odvodit pouze rozumem. Vždyť i všechny lidské řeči o kráse nejsou tak krásné jako jen květ fialky.

Máš problémy s církví?

Většina z nás je má. Mnoho z nás nese jizvy

špatných zkušeností. Nenech se ale odvrátit trapnými zjevy v putujícím Božím lidu. Nenech se zbabat odvahy zkušeností lidské slabosti. Poznej Ježíše Krista! On ti pomůže vidět věci v Jeho světle. Poznej Ježíše! On ti dá poznat, jak se s Ním může setkávat. Pomůže ti najít život a smysl v Bibli, jejimiž slovy promlouvá. Jestliže by bohoslužba a modlitby církve nebyly místem setkání s Ježíšem, pak by neměly smysl. Někdy se nám zdají těžko srozumitelné, zdá se, že na nás život nemají velký vliv. Snad jsme chodili na bohoslužbu z pocitu povinnosti, nebo abychom si vyprosili nějakou Boží přízeň. Měli bychom tam však chodit kvůli setkání s Ježíšem Kristem a zároveň vyhledávat i další formy setkávání s Ním.

Je třeba poznat Ježíše Krista! Nejde o to, dozvědět se o Něm, ale poznat Ho, setkat se s Ním!

J. P.

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR. V tomto seriálu představujeme skrbi svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz

na lidský život. Tento pohled nám chybí při výuce na VŠ. Sice studenty učíme, jak různé IT technologie fungují, ale už je nevedeme k přemýšlení o vlivu technologií na život člověka a společnosti. To se netýká jenom studentů. Také jako věřící bychom se měli ptát, kde jsou hranice moderních technologií, co dobrého nám přináší a kdy se z nich stávají modly, na které se spoléháme a kterým bezmezně díváme.

Mým přání i modlitbou je, aby Průsečíky sloužily k budování věřících a ukázaly i hledajícím, že Boží slovo přináší moudrost a odpovědi do života moderního člověka.

Petr Matoušek

Čemu bezmezně díváme?

Jmenuji se Petr Matoušek a narodil jsem se v Ústí nad Labem. Žili jsme tam s bráhou a maminkou, která se o nás moc hezky stala, i když to nebylo vždy jednoduché.

Po základní škole jsem studoval na gymnáziu. Když jsem byl ve třetáků o prázdninách u tety, dostal se mi do rukou Nový zákon. Nikdy předtím jsem Bibli nečetl, ani doma jsme ji neměli. Líbilo se mi, co Ježíš vyučoval. Záhrady, o kterých píše, jsem ale nebral vážně. To bylo moje první setkání s křesťanstvím.

Po nástupu na vysokou školu v Brně mi začaly jiné starosti. Studoval jsem výpočetní techniku, což byl náročný obor. Studium mě bavilo, na škole jsem měl i hodně kamarádů. V pátém ročníku jsem přemýšlel, co dál v životě. Přál jsem si mít rodinu, dobrou práci, bydlení a přátele. Ale na lidech kolem sebe jsem viděl, že to samo o sobě nepřináší člověku uspokojení. Je život něco víc než jen práce, rodina a odpocinek?

Jednoho dne k nám na kolej přišli mladí lidé z křesťanského hnutí Studenti pro Krista s anketou týkající se životních hodnot. Ptali se také, zda věřím v Boha. Odpověděl jsem, že věřím, že nějaký Bůh existuje. Byla to určitým způsobem pravda, bez Boha mi lidský život nedával smysl. Pozvali mě na přednášku, kterou pořádali na právnické fakultě.

Už si ani nevzpomínám, o čem byla. Co mi utkvělo v paměti, byly vztahy, které jsem někde předtím neviděl – zájem jeden o druhého, radost, otevřenosť a ochota zajímat se o nového člověka. Poprvé mě napadlo, že na křesťanství možná něco je. Začal jsem se setkávat s jedním věřícím klukem, na kterého jsem měl spoustu otázek o Bohu. Těšilo mě poznávat křesťanství, zároveň jsem si

Můj život narušily krize

Do mého života v jednom období vstoupily těžkosti a krize, které narušily můj rušný život a téměř násilně mě donutily, abych hledal Boha tam, kde ho lze nalézt – v chrámu svého nitra.

Ano, skrže komplikace v životě jsem byl veden na místo ve svém nitru, kde jsem vlastně nikdy předtím nebyl. Je to místo ve mně, kde má Bůh svůj příbytek. Je to místo, kde jsem v bezpečném objeví Boha, který miluje všechny, Boha, jenž každého z nás nazývá jménem a říká: „**Ty jsi můj milovaný syn, ty jsi má milovaná dcera, v tobě mám zalíbení.**“ Je to místo, kde mohu zakoušet radost a pokoj, které nejsou z tohoto světa.

Toto místo tu bylo vždy. Vždycky jsem si ho byl nějak vědom jakožto zdroje nekonečné přízně. Ale nebyl jsem schopen do něj vstoupit a skutečně v něm žít.

Ježíš říká: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijde se k němu a učiníme si u něho příbytek“ (J 14, 23). Tato slova se mě vždy hluboce dotýkala. Každý z nás je Božím příbytkem, domovem!

Ano, Bůh přebývá v mé nitru, ve tvém nitru, v nitru každého člověka, pokud jsme Jej pozvali do svého života. Ale je třeba v Něm zůstávat: „Zůstávej ve mně, a já zůstanu v tobě“

Je to cesta, které se možná bojíme.
Je to cesta dlouhá a někdy náročná,
ale je také plná úžasných překvapení,
která nám často nabídnou „ochutnávku“ našeho konečného cíle.
A On je na této cestě s námi.
Děkujme Mu za to.

n. h.

Petr Valdes

Hovoříme-li o baptitech, musíme si připomenout, že k jejich základnímu postoji patřila kromě jiných důrazů i teologie misie. Drželi se Písma, a tedy i slov: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého“ (Mt 28, 19). V tom následovali i příkladu první církve. Ve Skutících apoštola čteme, jak první zvěstovatelé, apoštolové, dokazovali Ježíšovo křistovství Písma, a byli za to tvrdě stíhání. Neohrozen působili mezi svými, ač trpeli žalobami ze strany svých bratrů.

Velice brzy však byli konfrontováni s omezností svého působení a díky Petru zjevení při modlitbě se věřící společenství obráci i k pohanům. Po první kritické konfrontaci s židovskou radou a smrti Štěpána započalo první pronásledování a rozptýl první církve do okolí. Tato negativní událost však nevedla k destrukci první církve, jak si pronásledovatelé přáli, ale je to právě vlastní počátek misie. První křestané se nedali zastrčit hrozbami mocných, a díky jejich agresi se církev začala skutečně rozrůstat, „ke všem národům, a až na samotné konce světa“.

Kázání dobré zprávy bylo jednou ze stěžejních činností první církve. Nechci dnes hovořit o tak vzdálené době, jako je období první církve, ale chci připomenout středověkého „misionáře“. Petra Valdese, zakladatele hnutí valdenských. I když valdenští ani v dalších stoletích jejich existence nemůžeme pokládat za předchůdce baptistů či anabaptistů, svým misijním úsilím naplnili odkaz první církve a jsou blízcí našemu pojednání služby. Podívějme se nejprve na situaci, ve které Petr Valdes vyrůstal.

Jsme ve 12. století, v období rozkvětu měst v severní Itálii a v jižní Francii. Hospodářský život se přesouval z venkova do měst a do městských středisek. Ve městech vznikaly výrobní cechy, vzmáhali se obchodníci a remeslníci. Ve městech se začaly hromadit finanční. Města si již nedala příliš poroučet šlechtou, jejíž dřívější výsadní postavení klesalo. Nastalo dělení nejen majetku, ale i vlády v zemi.

Tato nová situace vlastně pomohla „vytvořit“ Petra Valdese, bohatého obchodníka z francouzského arcibiskupského města Lyonu. Jako bohatý a úspěšný kupec patřil jistě k městské třídě, která se ruku v ruce s rozvojem měst domáhala svobod, které měly zabezpečit kupci i remeslníkům volný pohyb, v podstatě už nezávislý na vrchnosti a jejich pravomoci.

Ovšem od chvíle, kdy byl získán pro evangelium zvěstované chudým, nemohl se Valdes nadále ztotožňovat s těmi, kdo se domáhali práv a svobod k zajištění svých zisků. Proto tedy jeho rozhodnutí vzdát se majetku. Nejspolehlivější kronikář, který psal o Petru Valdesovi, byl dominikán Štěpán z Bourbenu, který představuje Valdese jako člověka

naprosto zasaženého poselstvím evangelia. Štěpánovy záznamy o Valdesovi pocházejí již z padesátých let 13. století, tedy z pohledu historie z doby Valdesové době docela blízké. Kronikář v nich kromě jiného píše, že když se Valdes po vzoru apoštola rozhodl pro život v chudobě, dal své manželce na vybranou mezi movitým a nemovitým majetkem. Ona se rozhodla pro jeho „statky a vody, lesy a louky, domy a vinice, pece a mlýny“.

Čtěme-li tento výčet jeho nemovitostí, uvědomíme si velikost jeho bohatství a váhu jeho rozhodnutí všechno toho se vzdát. Valdes si vzal peníze, které rozdal chudým a potřebným, protože na základě studia evangelia dosel k přesvědčení, že máli být jeho misijní kazatelská činnost věrohodná, musí být v souladu s jeho životem, tedy být spojena s chudobou. Nechal si na své vlastní náklady přeložit části Písma svatého do lidového jazyka – do galštiny – a na jejich základě zahájil se svými přívrženci misijní činnost. K překladu využil služeb vzdělaného kněze Štěpána z Anse a zručného písáče Bernarda Ydra, který vlastně psal překlad podle Štěpána diktátu. Je pochopitelné, že zhotovení takového díla bylo v polovině 12. století nesmírně finančně náročné, proto k němu muselo dojít dříve, než se Valdes zbavil svého majetku. Jen pro zajímavost – Štěpán z Anse byl za svou práci odměněn darováním jedné z pecí, kterou Valdes v té době ještě vlastnil. Dodnes je dochován dokument o tomto daru. Došlo k tomu koncem sedmdesátých let 12. století, tehdy tedy bylo Valdesovi málo přes třicet let.

I když nebyl Petr Valdes první „toulavý“ kazatel té doby, bylo i pro kronikáře 13. století těžké pochopit jeho pohnutky, proto ho srovnával s tzv. „žákery (joculators)“ – toulavými, vzdělanými, ale na okraji společenského žebříčku žijícími lidmi, kteří chodili po dvou, žili ve velké chudobě a nosili svou zvěst o svatých od města k městu, od vesnice k vesnici.

Je pravděpodobné, že Valdes také svůj způsob zvěstování evangelia opřel o evangeličký ideál chudého pocestného kazatelství, mimo jiné také o zkušenost se žákery, kteří bez existenční zajištěnosti nesli svou píseň od města k městu a z místa na místo. Ale jistě také o slova z evangelia: „... zavolal si (Ježíš) dvanáct učedníků a počal je posílat po dvou, dával jim moc nad nečistými duchy a nařídil jim, aby si nebrali na cestu kromě holí, ani chleba, ani mošny, ani peněz...“

Už bylo zmíněno, že Lyon byl arcibiskupské město. Arcibiskup o Valdesovi věděl a přiznal mu právo rozhodnout se pro život v chudobě. Nepřiznal mu ovšem právo na činnost kazatelskou. Ta v té době příslušela pouze kněžím katolické církve.

V roce 1179 se musel Valdes a jeden z jeho následovníků dostavit do Říma k papeži (Alexandru III.) a vysvětlit svou víru. Jednalo se především o otázku všeobecného kněžství. Jednalo se také o otázku kázání evangelia v místním jazyce a otázku dobrovolné

chudoby. Valdes vystoupil ve stejném roce i na III. lateránském koncilu, kde obhajoval své názory. Jeho myšlenky byly ovšem koncilem odsouzeny. Proto v následujícím roce 1180 sepsal Petr Valdes „vyznání víry“. Dochovaný text Valdesova vyznání (nebo také „osvědčení“ víry) vyuvaří domněnky, že už v této době byl Valdes označen za kacíře a vyloučen z církve. Ovšem Valdes a jeho následovníci byli vyhnáni z Lyonu, a usadili se proto v hlubokých údolích Piemontu a ve Francii v pohoří Luberon. Pokračovali tam ve snaze o křesťanství na základě Nového zákona. Nakonec Valdese exkomunikoval papež Lucius III. během synodu konaného ve Veroně roku 1184.

Nauka Chudých z Lyonu byla znova odsouzena čtvrtým lateránským koncilem v roce 1215, který hnul poprvé uvedl jménem 12. století nesmírně finančně náročné, proto k němu muselo dojít dříve, než se Valdes zbavil svého majetku. Jen pro zajímavost – Štěpán z Anse byl za svou práci odměněn darováním jedné z pecí, kterou Valdes v té době ještě vlastnil. Dodnes je dochován dokument o tomto daru. Došlo k tomu koncem sedmdesátých let 12. století, tehdy tedy bylo Valdesovi málo přes třicet let.

I když nebyl Petr Valdes první „toulavý“ kazatel té doby, bylo i pro kronikáře 13. století těžké pochopit jeho pohnutky, proto ho srovnával s tzv. „žákery (joculators)“ – toulavými, vzdělanými, ale na okraji společenského žebříčku žijícími lidmi, kteří chodili po dvou, žili ve velké chudobě a nosili svou zvěst o svatých od města k městu, od vesnice k vesnici.

Proto byl ustanoven v olomoucké diecézi inkvizitor, jehož úkolem bylo „aby kacířstvo, jímž říkali opět „Valdenští“ bylo vykořeno“. Tato „sekta“, jak byla skupina nazývána, se podle dobových záznamů objevila na Moravě již v době vlády Jana Lucemburského a v době Karla IV. měla tolík stoupenců, že arcibiskup pražský v listě biskupovi olomouckému z roku 1381 vyjádřil obavu, že „nebude možné je vykořenit“.

Jenom pro úplnost – od 15. století byli valdenští v Evropě pronásledováni, a to v několika následujících vlnách. S nástupem a nerovnoměrným rozšířením reformace v různých zemích Evropy se v průběhu 16. století ztrácejí i stopy po někdejším utajovaném valdenském hnutí. Můžeme předpokládat, že valdenští v německých zemích postupně splynuli s některým eklesiálním útvarem, vzešlým z reformace Lutherovy či jiného reformátora, nebo si našli nový domov mezi stoupenci sociálně radikálnějších křtenců.

Trvale se udrželi románskí valdenští na stráni a v údolích Kotických Alp na hranicích Francie a Itálie a počátkem třicátých let 16. století se přiklonili k ženevské reformaci. Roku 1630 neušetřila zhoubná morová

epidemie ani nejnepřistupnější alpské soutěsky. Z obyvatelstva pomřely dvě třetiny, vyhynuly celé valdenské rody i pastorské dynastie, naživu zůstali jen dva kazateli. Roku 1848 jim Karel Albert, král Sardinie, přiznal ve své nové Ústavě rovnost občanských práv. Od r. 1857 zesílila jejich emigrace do Latinské Ameriky do oblasti Rio de la Plata, převážně z hospodářských důvodů. Dnes mají valdenští v mnoha italských krajích svá střediska a spravují velký počet sociálních ústavů, kulturních středisek a také teologickou fakultu. Na valdenští dnes navazuje především největší italská protestantská církev - Valdenská evangelická církev (Chiesa evangelica valdense).

Slavomila Švehlová

Svědec pro svět utvářejí tvé slabiny

„Rád bych, bratři, abyste věděli, že to, co mě potkalo, je spíše k prospěchu evangelia“ (Fil 1, 12).

Tvé svědec pro svět nepramení z tvých silných stránek, nýbrž z tvých slabin. Hodně lidí si to převrátilo: Myslí si, že na svět dělá dobré, že někdo dělá dobré, nýbrž to, jak si počínají za nepříznivých okolností. Jenomže tak to není – tohle přece lidé vidí, kam se jen podívají! Nevěříci osloví ne to, když se křestanům daří dobré, nýbrž to, jak si počínají za nepříznivých okolností. Důvěryhodnosti ti nedodá úspěch, nýbrž tvé utrpení. Úctu si nevyslouží tvá sláva, nýbrž tvá věrnost. Na to, jak využívat svého utrpení pro svědec, byl expert Pavel.

Z žálářní koky v Římě napsal: „Rád bych, bratři, abyste věděli, že to, co mě potkalo, je spíše k prospěchu evangelia“ (Fil 1, 12). Užival svých trampot jako Bohem mu daného vzoru pro svědec. V řetězech, ve vězení psal církvi dopisy, které se staly součástí Nového zákona. Sám řekl: „Ve všem se prokazujeme jako Boží služebníci“ (2 K 6, 4). Tedy i v tom, jak si počináme při bolestech, selhání, porážce, problémech, omylech, hříchu a při všem zlém, co se ti v životě přihodí.

K tomu, aby sis poradil s dobrými věcmi, není třeba moc od Boha; to zvládne každý. Ale trpělivě něco snést, to už Boží moc vyžaduje! Na to, jak vytrvat, nemá svět pořádnou odpověď. Kristovi následovníci však trpělivě snášejí utrpení, tvrdostí života a soužení všeho druhu, protože je to způsob, jak vydat svědec pro Dobrou zprávu o Ježíši. Tvoje služba, která lidi zasáhne nejhouběji, vzejde z tvé nejhouběji bolesti – a nejhouběji svědec tvého života vzejde z tvého největšího soužení. V každé oblasti života, kde jsi prožil bolest, máš svědec. Jak jej užíváš k tomu, aby jiní našli cestu ze zoufalství k plnosti života v Kristu? Proč podle tebe Bůh dovoluje, aby se věřícim stávaly zlé věci? Změnil jsi po přečtení této úvahy svou odpověď?

Rick Warren

Zamyšlení... a spoločné modlitby

Európske modlitebné raňajky

Európske modlitebné raňajky (EPB) založila skupina kresťanov okolo Paula Petriho pred 23 rokmi. Na začiatku bola modlitebná skupinka kresťanov, ktorí sa stretali v Bruseli a prežili povolenie slúžiť ľuďom v politike.

Vytvorili tento formát raňajok, čiastočne inšpirovaný aj tradíciou Národných modlitebných raňajok v USA. Raňajky zvyčajne majú sériu sprievodných podujatí, ako sú semináre, koncert modlitieb a chvál, recepcia.

Zúčastňuje sa ich približne štyristo hostí z celej Európy aj zo sveta. Sú to osobnosti politiky, duchovního a spoločenského života.

23. ročník týchto raňajok sa nemohol konáť kvôli pandémii v Bruseli za osobnej účasti pozvaných, ale konal sa 2. decembra 2020 on-line a mal som možnosť sa ich zúčastniť.

Stretli sme sa v limitovanom počte v priestoroch nášho zboru BJB Palisády na Zrinskej ulici, kde sa už od roku 2012 konajú pravidelné modlitebné raňajky s poslancami NR SR (Národnnej rady Slovenskej republiky) v týždenom intervale v čase, kde prebieha schôdza parlamentu. Tieto modlitby inicioval brat Branislav Škripek, ktorý sa vtedy stal poslancom NR SR a v súčasnosti ich organizuje Martin Štuk, môj poslanecký asistent.

Mottom raňajok 2020 bol biblický citát: „Dúfaj v Hospodina celým svojím srdcom a nespoliehaj sa na svoju rozumnosť“ (Príslavia 3, 5).

Tento ročník bol zaujímavý aj z toho hľadiska, že hlavným rečníkom, ktorý sa prihovoril k účastníkom, bol Ján Figel, prvý európsky komisár za Slovensko a bývalý veľvyslanec EU pre slobodu vierovyznania mimo EU, a predstavila a uviedla ho slovenská euposlankyňa Miriam Lexman. Spolu s poslancom NR SR Petrom Kremským, predsedom hospodárskeho výboru parlamentu, Branislavom Škripekom, predsedom ECPM (Európske kresťanské politické hnutie) a kazateľom zboru BJB Palisády (v Bratislavе) Dannym Jonesom sme sa nechali viesť v modlitbe za Európu, štáty EÚ a za Slovensko. Videl som poslancov a poslankyne z celej Európy vyznávať v modlitbe, že nie sú páni každej situácie a že rešpektujú vyššie zámerы Božie v ich životoch a práci.

Som vďačný Bohu, že máme v Európe aj na Slovensku politikov, ktorí vedia, aké je dôležité popri politickej práci a zápase viesť aj ten duchovný zápas na modlitbách.

Som vďačný za všetkých veriacich, za vás, bratia a sestry, ktorí nás verne nesiete na svojich modlitbách a prihovárate sa podľa příkazu Božieho slova za všetkých v moci postavených (1Tim 2, 1 – 2). Náš spoločný modlitebný zápas je dôležitou súčasťou zápasu za zmienu situácie na Slovensku aj v Európe.

Ján Szöllősi,
poslanec NR SR

Na fotografii zo stretnutia v Bratislavе 2. 12. 2020 zľava: Branislav Škripek, Peter Kremský, Ján Szöllősi a Danny Jones

Něco k mým setkáním s Václavem Lamrem

Nedávno zakončil bratr Václav svou pozemskou pout. Moc často jsme se nepotkávali, ale některá naše setkání na mě měla zásadní vliv pro můj život ve věře v Pána Ježíše Krista. Jsem z věřící rodiny a moje první rozhodnutí pro Pána Ježíše jsem učinil, když mi bylo kolem deseti. Žili jsme ale v prostředí, kde jsme jako věřící byli dost osamělí a za dalšími věřícími se muselo cestovat. Ke konci základní školy jsem měl pochybnosti o mém osobním vztahu k Pánu Bohu, ale občas jsem se dostal na nějaká živá společenství. V rámci mládeže v Jablonci jsme někdy jeli do Liberce do Jednoty bratrské na mládež, která byla v bytě tehdejšího faráře bratra Votrubce. Byla to mládež z opravdu znovuzrozených lidí, kde se projevovala touha se sdílet o Božích věcech. Rodiče Votrubcoví se také zúčastňovali, ale byli spíše v pozadí. Na jedné z těchto mládeží se vyskytoval Václav z Brna. Říkal se mu tehdy takhle, protože nebyl oficiální kazatel a všechny duchovní chtěli mít tehdejší režim pod kontrolou a ti neoficiální měli problémy, byli pronásledováni. Měl tam svoje svědectví a vyučování a ke mně Pán skrz to mluvil.

Pamatují se, že během společných modliteb jsem ve své modlitbě vyznal, že už nechci pokračovat ve svém životě jako do té doby a prosil Pána Ježíše, aby převzal kontrolu nad mým životem.

Když mládež skončila, Václav mě oslovil, naši jsme místnost, kde jsme mohli být sami. Byla to větší koupelna nebo prádelna.

Václav mě tenkrát vedl, abych přijal Pána Ježíše a odevzdal mu svůj život. Vedl mě také k vyznávání mých jednotlivých hřichů.

Byle pro mě těžké si na něco vzpomenout, protože jsem i se svými pochybnostmi byl spíš „pan Vzorný“, ale byly tam i takové věci, že jsem se nechal strhnout partou kluků z naší vesnice a ráno jsme tréba na někoho zazvonili a utekli. Pamatují se, že jsem klečel vedle nějaké pračky a Václav mě tehdy vedl, abych vložil svoje hřichy na tu pračku jako na kříž Pána Ježíše. Když jsem to všechno složil, zvěstoval mi na základě Božího slova odpuštění a přijetí od Pána za Jeho syna. Udělal to důsledně a já jsem potom intenzivně prožíval to přijetí skrze Ducha svatého. Jsem Boží dítě, jsem přijatý, vše mi bylo odpusťeno, můžu si osobně přivlastňovat všechna zaslíbení! Byl jsem v té době v poslední, 9. třídě základní školy. Další pro mě osudové setkání s Václavem bylo v tom stejném roce 1977 během prázdnin.

Jsem z Kunratic u Cvikova, z chalupy na samotě nad vesnicí. Václav nějakým způsobem domluvil s mými rodiči týdenní soustředění, na které byli pozvány mladí z několika denominací. Byli tam lidé od evangelíků, husitů, baptistů, z Čírkev bratrské... no asi 20 lidíček. U našich jsme byli zvyklí na to, že maminka vedla rozsáhlou korespondenci a kontakty s mnoha německými bývalými obyvateli naší

sudetské vesnice, takže v létě některí z nich byli u nás na dovolené. V té době byli u nás sourozenci jedné rodiny i se svými rodinami - některí z východního a některí ze západního Německa a Československo bylo pro ně jediná možnost, jak se sejít. Také před domem plno aut, velký stůl a kolem plno Němců, v okolí nějaké stany, za domem nad pískovcovým sklepem stlučený dlouhý stůl a kolem něj lavice bez opěradel - všechno napevno zaděláno na kůlech do země - a kolem těch 20 mladých a Václav je vyučuje o cestě za Pánum. Některí z nich ještě neprozili osobní setkání s Pánem Ježíšem, i když asi všichni pocházeli z věřících rodin. Václav vyprávěl také o svých zkušenostech s evangelizací v různých prostředích, také o požehnané práci s Romy na Slovensku. Podělil nás také spoustou vlastnoručně vyrobených samolepek, které sám používal k evangelizaci. Mělo to všechno dobrou grafickou úroveň - no, od mistra malíře. Při svém vyučování už tehdy kreslil na velké archy papíru, jednoduchými čarami znázorňoval různé vyučované věci. Pamatuji si ten jeho leknín, který se musí zakořenit v bahně na dně rybníka, prorůst skrze vodu, aby se dostal na vzdahu a slunce, tam postupně, když na něj působí slunce a vzduh, se objevily listy a pouputa, postupně se rozvinula v květy. Bahno na dně - svět, voda - oblast slova, obmytí, očištění od hřichu, vzduh nad hladinou - oblast Ducha, Jeho vedení, inspirace, služba, boj, uctívání. Součástí jeho vyučování bylo vedení k důvěře Božímu slovu a ke křtu. Po večerech, kdy už skončilo naše společné společenství, se dával Václav k dispozici pro jednotlivce, kteří se chtěli spolu s ním modlit a snad všichni tam byli pokřtěni. Jednou z nich byla i moje třináctiletá sestra. Měla se však držet stranou, aby nějakým způsobem vyzrála, ale nechtěla moc poslouchat druhé. Nastala duchovní pýcha a přišel pád do světa. Vstoupila do manželství s nevěřícím a trvalo to řadu let, než se znova vrátila k našemu Pánu.

Ale zpátky k našemu setkání. Václav byl večer ve velké stodole, tam se modlil a postupně byly k němu vysláni zájemci o modlitbu. Šel jsem tam za Václavem do tmy do stodoly, vedle velká hromada sena, před námi vůz žebríčák naložený fúrou sena a v tom zbylé prostříku jsme pokleklí, modlili se, vydávali Pánu všechny oblasti našeho života. Václav na nás pokládal ruce a povzbuzoval. Součástí jeho služby byla častá vidění nebo proroctví od Pána. To všechno nás uvádělo do té Boží nebo neviditelné perspektivy. Nebyl problém být celé hodiny na modlitbách. Zakoušeli jsme Boží přijetí a objetí. Václav sám byl z toho dění hodně překvapený. Nečekal takový proud milosti Boží.

Cítil se jako ten, co přispěl několika málo chlebů a rybičkami a Pán Ježíš se toho ujal a nasytil zástupy. Mezi námi bylo několik

těch, co ještě nebyli pokřtěni biblickým vodním křtem a u některých z nás by to byl problém i u jejich denominace, kde byli pokřtěni jako malé děti pokropením. Z Bible i ze svědectví dalších jsme v tom měli jasno, že křest podle Božího slova je na vyznání víry křtěného a to ponořením celého člověka do vody. Je v tom úžasná symbolika. Do vody jako do smrti s Kristem jde starý člověk, vstává tak, jak byl vzkříšen z mrtvých Kristus, nový člověk, čistý a připravený žít podle Boží vůle. Tak se tenkrát Václav rozhodl umožnit křest pro zajemce. Zároveň nás žádal o mlčení, protože v té době ten, kdo někomu pokřtil, i když nebyl oficiálně uznaným duchovním, mohl být za to odsouzen na několik let do vězení. Náš křest měl být venku v rybníku a to také nebylo v té době u nás povolováno. Jediné místo v Československu, kde komunisté oficiálně povolili křtit v té době ve volné přírodě, bylo někde na Slovensku. I já se svou sestrou Aňou jsme se připojili ke skupince křtenců. Po půlnoci v Kunratickém rybníku jsme byli od Václava pokřtěni ve jméno Otce, Syna a Ducha svatého. Nad rybníkem bylo vidět kopce Ortel a nad ním krásný světelny kříž - opět nádherná symbolika - Golgota s Kristovým křížem.

U nás to proběhlo jako s Korneliovým domem - všechno ve velké radosti a oslavování Pána. Museli jsme se docela držet, abychom naším hlukem nezpůsobili ve vesnici rozruch. Přišla jsme i odešli raději po jednom nebo po dvou. Opatrní jsme museli být po celou dobu. Němci před domem nám dávali slušné maskování, bez Boží ochrany by se to však neobešlo. Byla tam také služba přimluv za různé potřeby přítomních. Vzpomínám si jednoho večera na Václavovu výzvu, ať se hlásí ti, co potřebují uzdravení těla. Ozval jsem se také, že bych potřeboval uzdravit palec u pravé nohy. Měl jsem nehet, který občas zarostl do masa a způsoboval hnisavé místo u kraje. Musel jsem několikrát kvůli tomu na chirurgii, tam mi to vystříhávali, ale vracelo se to. Když jsem se lékaře zeptal, co s tím, řekl, že to je takový tvar palce. Byla období, kdy jsem kvůli tomu jako kluk pokuhával. Tenkrát se za to Václav s dalšími sourozenci ve věře pomodlili a můžu dosvědčit, že tento problém na mém těle jsem už nikdy řešit nemusel, už žádné hniscí kolem nehtu na palci! To tady píšu ke chvále našemu Pánu Ježíši, který uzdravuje. Tak, jak si použil Václava tenkrát, chce si používat také nás. Jsem moc vděčný Pánu za Václava.

Byl zvláštní využitou nádobou. Ne se vším, co později řekl, jsem se ztotožnil, ale vžádím si ho za jeho odvahu jít na místa, kde je to hodně vidět, a deklarovat Boží pravdy před lidmi, kteří o to vůbec nestáli, za zaujetí pro evangelium Ježíše Krista.

Jan Němec,
prosinec 2020, Cvikov

Úrodná pôda...

Cesta do Izraela, príbeh 3.

slovenská pôda: krásna, hnedá, mäkká, úrodná. Vie- me priniesť veľa úrody, doposiaľa skoro hocičko. A takmer bez námahy. A ešte sme na to hrdi, akí sme šikovní. Asi to nie je našou zásluhou. No iní z nás sú ako bášanská pôda, veľmi špecifická, a niekedy na pohľad nepoužiteľná. Tiež za to nemôžeme. Ale môžeme s tým niečo spraviť.

Izraelčania zúrodňujú každý kus neúronej zeme...

Čistenie odpadových vôd pre závlahy...

Svědectví

Pána Ježíše jsem přijal jako dvanáctiletý na evangelizaci týmu Billyho Grahama, když v krátké době uvolnění některé jeho spolupracovníci mohli navštívit Československo. Musím říci, že na poslední chvíli - díky novému Pánu svého života jsem byl uchráněn mnohem svodu, který by na mne čekal v letech dospívání. Křest a vstup do sboru přišel až v 19 letech, a to jsem se už ubíral zpod ochranných křídel rodiny a sboru do

Václav Lamr (25. dubna 1943 – 17. prosince 2020) – český výtvarník, básník, aforista a osobnost evangelického hnutí.

Brna na vysokou školu. Ten životní předěl ale vynesl navrch spoustu nevyřešených otázek dalšího směrování víry. Najednou nebylo všechno jasné. Velkoměstský sbor mé církve, kam jsem začal chodit, zval do sdružení mládeže kromě domácích i externisty, a jedním z nich byl právě Václav Lamr – ne již úplně mladý, svobodný umělec, člověk pro Krista zapálený. Celovečerní program, doprovázený názornou grafikou, si bral několikrát za rok. Když se uzavíral školní rok, Václav Lamr v záverečné anketě o tři nejlepší programy obsadil dvě první místa - třebaže jeho spiritualita byla v některých směrech odlišná. Vnímal jsem jeho projekty, byl neostyčavě osobní, erudovaný, ale ne povýšený, poutavý a praktický. Uvnitř jsem cítil, že za tím je něco skrytého uším, přítomnost někoho vyššího, kdo přesto může sídlit přímo v člověku a vést jeho slova i činy. Až se mi vysnilo, že tím někým je Duch svatý a i když jsem z dobové literatury přijímal ujištění, že vše v kapitole Duchu se již v mé životě stalo, věděl jsem, že ne, že Václav má něco, co chci mit taky. A tak jsem se „přivinul k vozu tomu“ (Sk 8, 29). Sporadicky jsem navštěvoval Václavovo společenství, v té době ilegální a represím vystavené. Ani to mi nebylo vzdálené, můj domovský sbor represemi prošel počátkem 60. let, a to takovými, že většina tátů od rodin, včet-

ně kazatelské, seděla ve vězení, a chlapce pětiletí si na procházce ze sborového dne sdělovali: „Tamhle je basa, kde sedí můj tatínek.“ Ve Václavově domovském společenství to zašlo ještě dál, a nedlouho před kolapsem minulého režimu bratr, který stál v čele, zaplatil životem při inscenované dopravní nehodě. Navzdory takovým hrozobám se tamní věřící nebáli a v jejich radostném kruhu jsem čerpal sílu a nadšení pro službu Kristu. Křest Duchem jsem při vzkládání Václavových rukou přijímal už ne sám, ale v kruhu ekumenicky rozšířené mládeže sboru, kde jsem prožil obrácení. Mohu-li sledovat další cesty Duchu, vybaví se mi na dalších cestách té provokované skupinky celá řada rodin a jednotlivců: budoucích kazatelů, evangelistů, a nechyběly ani kulturní celebrity. A také inspirace typu „nedělní škola pro děti založená v římskokatolické církvi“ – hle, jaká kreativita Duch! Nebylo v této linii Duch žádné oddělování a pyšné vyzpínaní se proti spolubratřím, ale poctivé sborové zapřažení k užitku celého Kristova těla. To mne ujišťuje v tom, že když Václav, symbolicky řečeno, zapaloval ohně pod kotly parních lokomotiv, aby se rozjely a táhly, sloužil věci Duchu Božího. Pánu díky, přidám ještě, že nad smutečním oznamením mi žena sdělila, že i ona má stejnou zkušenosť a stejně hodnocení.

Jiří Kouba

Skutečný příběh

Když jsem studoval na umělecké škole v Brně (1960-64), znal jsem skupinu amatérských speleologů, kteří prozkoumávali jeskyně v Moravském krasu, které nejsou přístupné veřejnosti. V oblasti blízko Blanska se nalézá přes tisíc jeskynních prostor. Ale jen malé procento je přístupné veřejnosti. Tito spolužáci se jednoho dne vrátili z průzkumné cesty do podzemí. Bylo na nich poznat, že prožili závažnou, téměř traumickou zkušenosť. Vlezli do jedné chodby ve skále v lesním údolí krasu a po nesnadném průlezu podzemními chodbami vešli do nádherné, krápníky ozdobené jeskyně. Z toho objevu se však neradovali dlouho. Radovali se, že jsou živí a zdrávi. Tento skutečný příběh nám ukazuje na několik zásadních skutečností. Tato skupina měla v podzemních prostorách výběr z velkého množství cest, možností a různých směrů. Oni však věděli, že musí najít tu JEDINOU cestu, kterou se mohou dostat z dočasného pobytu v jeskyni na povrch. Také i my máme mnoho možností ve svém životě. Věděli, že jejich světla, tak jako i náš život, má velmi krátké, časové omezení, které nám Bůh poskytuje v délce našeho života. V tomto světě se nám nabízí velké množství cest, idejí, náboženství a systémů. Jen jediná cesta je však řešením a cestou záchrany. Tento příběh nám také jasně ukazuje, že se člověk sám nezachrání svou silou. Člověk se nevytáhne za vlastní vlasy z bahna a z jámy, a proto potřebuje záchrannu z vnějšku. Potřebuje záchránce. Tímto záchráncem je Pán Ježíš Kristus, Spasitel světa a národa. On řekl: „Já jsem světlo světa. Kdo mne následuje, nebude chodit v temnotech, ale bude mít světlo života“ (J 8, 12).

Toto vyprávění svých přátel jsem zapsal jako svědectví pro lidi v tomto světě. Připomíná mi mou cestu hledání pravdy, cesty a směru. Dokud jsem se nesetkal s živým Ježíšem, bylo to bloudění. On je víc než filosofie a náboženství. Pokud potřebuješ nalézt záchrannu ve svém životě a tento příběh se podobá nápadně tvému marnému hledání, napiš na e-mailovou adresu Rozsévače (je v tiráži). Ježíš řekl: „Já jsem ta Cesta, Pravda a Život, nikdo nepřichází k (Bohu) Otci, než skrze mne“ (J 14, 6).

Václav Lamr

Uver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený ty i tvoj dom.

Aja ja verím v toto biblické zaslúbenie a nieto dňa, aby som o to neprosila môjho Pána. Viem, že **On má na všetko svoj čas a svoj spôsob, ale netreplivosť môjho srdca je zrejmá.** A tak sa skúšam, čo môžem urobiť ja? Keď pred skoro dvadsiatimi piatimi rokmi Pán Ježíš radikálne zmenil môj život, dve z mojich troch detí boli už plnoleté. A ja som musela v pokáni vyznávať, že som ich neviedla k Bohu, napriek známosti, ktorú som mala. Mys-

Za statečným umělcem a evangelistou

*Život, jenž kořeny měl v nebi
a na zemi svůj konal běh,
znal, co je lidem zapotřebí
a hrot útoků poznal všechn.*

*Život, jenž nesl slovo Pána
a neúnavně sloužit znal,
jemuž nadání byla dána
a rozvíjet je dal mu Král,*

*Život, jenž neskončil se smrtí
a nyní kvete bez bolu:
koho smrt druhá nerozdrtí,
bude s ním navždy pospolu.*

*Proti té hrozbe smrti věčné
sesli nám, Pane, další z řad
podobných, sime nekonečné,
jež bude dál se rozsevat.*

*At služba, kterou štětcem, perem,
modlitbou, hlasem dávat znal
a v utrpení kolikerém
tak věrně konal, co chce Král,*

*se zhodnotí a vydá sémě
v zástupu mnohých spasených
i v směru, jímž jde naše země,
již příliš často svedl hřich.*

*Dík, Pane, za to žítí věrné -
a rodinku plň nadějí
na radostí pak nepřeberné
a na setkání přenádherné,
jemuž ustřík svatí kráčeji.*

Ivana Kultová

kázel na to, že **aj keď sa milost nedá zdedit, kresťanský otec môže počítať s Božou pomocou pre svoje deti – a je povinný ich vychovávať pre Boha.** Jednoducho **prikáže svojim deťom a svojmu domu, aby zachovávali cestu Hospodinovu. Človek, ktorý dokáže toto prikázať svojmu domu, je hodný Božej dôvery.** Tak, ako napríklad izraelských rodicov (2. Mojžíšova 10, 8 – 9) ani nenapadlo, že by mali pre seba vyhľadávať niečo iné ako pre svoje deti. Netušili pre seba „po Kanaáne“ a pre svoje deti „po Egypte“. To by bolo nemôžno. Vedeli, že Božia výzva pre nich takisto platí aj pre ich deti. Je jasné, že nemôžeme deti so sebou vziať do neba ako Izraeliti svoje deti do Kanaánu. IBA BOH môže naše deti urobiť spôsobilými pre NEBO. Rodiča však môžu svoje deti vychovávať VIEROU... A nie je to iba naša povinnosť, ale je to naša svätá výsada, že to môžeme robiť. Preto ak je cieľ výchovy našich detí a aj nás život zreteľne SVETSKÝ, potom ich PONECHÁVAME VO SVETE. Ak je náš život jednoznačne NEBESKÝ, tak ich VYCHOVÁVAME PRE NEBO (samozrejme, pokiaľ to záleží na nás). Sme povinní viest svoje deti k vieri, trebárs ich nemôžeme obrátiť. A Boh iste požehná naše úsilie.

Aktuálna je výzva pre všetkých rodicov: „**VARUJTE SA zanechať svoje deti v EGYPTE!**“ Ak nie si verný Bohu v správe svojho domu a zanechá svoje deti v Egypte v zlej hodine, môže sa stať, že ich srdcia budú hluché k napomínaniu a silne priviazané k tomu EGYPTU, v ktorom ich zanechala tvoja nedôslednosť a slabosť. Kresťan sa musí pozerat na svoje diéta ako patriace KRISTOVI, a preto je povinný ho vychovávať v očakávaní na Boha s plnou istotou, že Boží výsledok sa dostaví. Ale len ak žijem podla Božej vôle. Deti sú dobrí pozorovatelia a veľmi skoro objavia, akí ich rodičia skutočne sú. Nevytvárajú si o nich úsudok podľa ich modlitieb a slov, ale podľa **ich skutkov.** Tým, že poslúchnem Písma, budem viesť svoju domácnosť tak, ako to Písma požaduje. Požehnanie však nemôžem dosiahnuť, ak v neho v srdci neverím. Aj ja vyzývam seba a všetkých kresťanských rodicov k modlitbám za svoje deti a za to, aby sme boli schopní VIEROU spravovať svoj dom tak, ako to Písma požaduje. Aby naše deti neutiekli „do Egypta“ – alebo aby sa z neho vrátili – a aby sme v nastávajúcej dobe mohli aj v tejto oblasti zažívať nové veci.

E. Böhmerová

Jen kvůli této Boží milosti...

(...dokončení ze str. 2)

Ahoj, já jsem Matouš, pro většinu lidí ale Maty. Vyrůstal jsem v katolické rodině, takže jsem vždy nějak pasivně věděl, že někteří lidé věří a někteří ne. Já jsem nevěřil a celkově jsem nic v tomhle ohledu ani vůbec neříkal, bylo mi to jedno. Jediné, co jsem věděl, je, že každou neděli musím jak na potvoru brzo vstávat a jít do kostela. Někdy mi to vadilo hodně, někdy ale vyváženo to nebylo, neboťe. Spíš se mi nechtělo. Co se týče mě a toho, jak jsem se choval, tak si myslím, že si to dokážete všichni velmi dobře představit. Druhý stupeň základní školy. Klasický začátek puberty a následně puberty. S klukama jsme dělali jen neplechu a na všechno jsme nadávali a učitelé jsou opruz a co budeme dělat po škole a co si zahrájeme na počítací. Prostě jsem moc hodný nebyl. Rok 2016, někdy v 9. ročníku, za mnou přišla spolužáčka (Lili) a řekla, ať přijdu na „Mladé volant“ (dorost). Nemám nejmenší tušení, co jsem si myslí, že to je, ona mi to asi tehdy trochu vysvětlila, a ani nemám tušení, co se mi hodilo hlavou, ale řekl jsem ano (překvapivě). Chodil jsem na MV, byla to stranda. Myslím si, že Bůh na mně už tou dobou pracoval, proto si taky myslím, že to byl tak dobrý čas. Rok 2017 - 12. dubna byl tady u nás ve sboru koncert kapely Divine Attraction a na konci toho vystoupení měl jejich hlavní zpěvák Cory takový proslov a poté takovou výzvu pro nás v publiku, že kdo chce přijmout Boha. Tak jsem zvedl ruku. Některí z vás si uvědomili, že už jsou to 3 roky od toho, co jsem uvěřil. Možná je to dlouho, možná ne, ale co chci k tomuhle říct, je jediné. Za ty tři roky jsem prošel několika zkouškami a některé se mi podařilo zvládnout a některé že když jsem neuspěl a zhřešil jsem, tak jsem se nakonec vždy mohl vrátit za Bohem. Nezáleží na tom, jak moc jsem zhřešil, tak jsem mohl litovat svých hříchů a mohl jsem Mu je odevzdat a nemusel jsem je nést na zádech, protože to už Ježíš vskutku udělal. A jen kvůli této Boží milosti tady dnes můžu být.

Matouš K. (svědectví při křtu - září 2020)

Modlitba po křtu - Jan Noemi Lukáš Vendula Matouš a Elen

Vždy se objevilo něco, co sesadilo Boha na nižší příčku...

Narodila jsem se do věřící rodiny, takže mě doma od malička vedli k Bohu. Chodila jsem do besídky, do Awany, na „Volant“ (mládež sboru), domácí skupinky, jezdila jsem na tábory. Nikdy jsem o Jeho existenci nepochybovala a byla jsem si tím natolik jistá, že mi nedělalo problém na základní škole ve vyučování před celou třídou říct, že v evoluci nevěřím a že je to podle mě ptákovina. V životě jsem občas zažila chvíle, kdy jsem pocítila Boží blízkost, ale nikdy jsem u Něj dlouho nevydržela. Vždycky se objevilo něco, co sesadilo Boha až na druhou nebo ještě nižší příčku v mém žebříčku hodnot. Po příchodu na střední školu jsem mysla na spoustu věcí, jen ne na Boha. Začalo se to projevovat. Měla jsem pocit, že nevím, proč jsem na světě, a když se mě vedoucí skupinky zeptala na smysl života, nedokázala jsem jí odpovědět... Jejím byl Bůh, a to jsem tehdy nedokázala pochopit. Cítila jsem se méněcená a prázdná. I když jsem měla a mám v okolí spoustu milujících podporujících lidí, jejich názor jsem nechápala slyšet. Cokoliv mi řekli, jsem nepřijímala. Obklupovala jsem se nevěřícími lidmi, kteří tu byli pro mě, aby mě podpořili. Ale na druhou stranu v dnešní době je přece „populární“ mít depku, takže v tom neviděl hlubší význam. Na konci prváku přišla karanténa a období bez jakéhokoliv rozptýlení. Každý den začínal brekem u zrcadla a spát jsem chodila také v slzách. Změnilo se to až v den mých narozenin, který jsem strávila se svými věřícími kamarády. Povzbudilo mě to a od té doby jsem na svět coukala jinak. Po pár dnech mi došlo, že už myslím na úplně jiné věci a celkově jsem mnohem pozitivnější. Dokonce natolik, že jsem s chutí šla na nedělní shromáždění. Při chvalách jsem se potichu pomodlila, aby ke mně kázání promluvilo. A opravdu. Kázání bylo jako pro mě, aktuální a konkrétní. V tu chvíli jsem si uvědomila obrovskou Boží blízkost a vyslyšenou modlitbu. Věděla jsem, že to je ono, to, co chci ve svém životě. Začala jsem pravidelně trávit čas s Bohem. Změnil můj život od základů a dal mu smysl. Už vím, že jsem Boží dítě.

Vendula K. (svědectví při křtu - září 2020)

S Marekom Sonogom o koučingu...

Ahoj, Marek. Ďakujem, že si bol ochotný odpovedať na moje otázky. Myslím, že téma, o ktorej sa budeme rozprávať, je veľmi zaujímavá. Nedávno si sa začal venovať koučingu. Čo to teda ten koučing je?

Koučing je štruktúrovaný rozhovor, pri ktorom sústredene počúvam človeka a potom mu kladiem rôzne otázky, ktoré mu pomôžu danú vec/problém uvidieť z iného uhla. Je to, akoby sme človeka zobraли helikoptérou hore a pomohli mu vidieť danú vec z nadhladu. Často sa to mylí s terapiou, ale koučing nedáva rady. Ja sa iba pýtam a klient pomocou tých otázok nájde to svoje riešenie pre svoju situáciu. Som presvedčený, že každý máme v sebe svoje zdroje, Ducha Svätého, len niekedy sme zacyklení vo svojich problémoch a potom dobre cielená otázka pomôže vyjsť z toho von. Každý z nás vie, čo má robiť, len niekedy potrebujeme pomoc, aby sme tú cestu v sebe objavili. Často nám chýba taký silný rozhovor. V koučingu človek zažije, že ho niekto veľmi pozorne počúva, dáva pozor a položí mu tú správnu otázkou, a potom príde ten moment uvedomenia „Ahaaa“.

Čo si robil predtým, ako si sa začal venovať koučingu?

Bol som misijným pracovníkom cirkvi. Dlhodobo som sa venoval deťom a mládeži na sídlisku v našom DEPO klube v Poprade. (Predtým, ako som začal robiť v cirkvi, som bol profesionálnym vojakom.) Potom som začal úzko spolupracovať s programom Život bez závislosti. Chodili sme po školách a robili prevenčné prednášky. Po niekoľkých rokoch som začal mať vnútorný pocit, že potrebujem rásť.

Ako si sa ku koučingu dostal? Povedz nám, prosím, niečo o sebe a o tom, ako si stal koučom.

V tej dobe začala naša cirkev iniciovať F-mod, bolo to pre mladých kazateli, ktorí skončili školu. Išlo o mesačný program zamieraný na ich rozvoj a prípravu do služby. Na jednom takom predĺženom víkende sme mali profesionálneho kouča, ktorý nás koučing učil. A mňa to úplne nadchlo. Vedel som, že toto chcem robiť. Keď prišlo zakladanie zborov, vznikla potreba, aby súčasťou týchto tímov bol kouč. Najprv som absolvoval jeden seminár a potom som išiel do Bratislavu na ročný kurz. To bolo zaujímavé, lebo keď som sa prihlásil, tak mi vedúci toho kurzu volal a pýtal sa ma, kto som, čo som. Hneď som mu povedal svedectvo, že pracujem v cirkvi a že by som to chcel využívať vo svojej službe. Bol z toho nadšený a dal mi 50-percentnú zľavu. Po kurze som sa rozhodol, že chceme získať ešte medzinárodný certifikát. Lenže taký kurz stál 2 000 eur. Aj tu sa mi stalo to isté, čo predtým, že ked som im povedal, že pracujem v cirkvi, povedali, že mi dajú zľavu a že by som to mohol zaplatiť postupne, nie naraz. Išiel som sa poradiť s Jožkom Brencusom (zo Života bez závislosti) a on mi povedal: „Ideme do toho.“ Ja mu hovorím: „Nemáme

peniaze.“ On mi na to: „Keď to Boh bude chcieť, postará sa o to.“ Povedal som dobre a na kurz som sa prihlásil. Kurz sa začal, zaplatil som prvú splátku. Medzičasom som sa stretol s jedným mužom z nášho zboru a rozprával som mu o klube Depo, kde už deti veľmi nechodia, a o tom, že som si začal robiť kurz koučingu. A on mi na to povedal, Marek, dobre, že hovoríš, už výše týždňa sa modlím, Boh mi požehnal balík preňaž a ja neviem, kde ich mám dať. A daroval mi sumu, ktorá úplne pokryla náklady na kurz. Veľmi ma to povzbudilo. Akoby mi Boh povedal, mám s týmto a s tebou plán. Som v tom s tebou.

Čo robíš dnes? Ako tá Boh používa ako kouča? Ovplyvnilo tá to aj v osobnom živote?

V komunikácii doma v rodine som sa úplne zmenil. Takmer vôbec neradím. Veľa počúvam a pýtam sa. Mám skúsenosť s koučovaním môjho syna. To bolo silné. Prihlásil som sa aj do Digitálnych stratégí ako e-kouč a tam sa teraz realizujem. Od začiatku septembra roku 2020 som tiež zamestnaný na polovičný úvazok v cirkvi ako kouč pre našu cirkev. Teda využívam koučing aj v cirkvi, aj v programe Život bez závislosti.

Robíš koučing iba pre cirkev, alebo aj súkromne?

Priorítne pre cirkev, ale aj súkromne, ak niekto potrebuje pomoc. Otvoril som si živnosť. Pretože keď ma oslovili neveriaci ľudia a povedal som im, že to je zadarmo, neverili mi. Takže to potrebujem mať aj takto profesionálne. Ak to teda nie je pre cirkev alebo pre Život bez závislosti, robím aj platený, súkromný koučing. Ale je to skôr okrajová záležitosť. Mám na to aj stránku:

Ako to funguje v praxi? Vedenie cirkvi tā vysiela, alebo tá oslovujú jednotliví ľudia zo zborov?

Môžu ma kontaktovať cez moju stránku: www.koucing-poprad.sk, alebo cez email: sonogamarek@gmail.com

Platí však, že ľudia, či už členovia cirkvi, alebo jej pracovníci, sa mi môžu ozvať s akýmkolvek problémom. Koučujem napr. jedného človeka a riešime s ním, že by chcel schudnúť a nedarí sa mu. Nie je napr. ani nutné mať konkrétnu tému. Sú totiž otázky, ktoré takýto rozhovor pomôžu začať. A aj takýto na začiatku neurčitý rozhovor, ktorý vychádza z intuitívnej potreby niečo v sebe nájsť, končí veľmi úspešne.

Znie to výborne, Marek! Veľmi sa z toho tešíš. Zdá sa mi to ako perfektný nástroj na budovanie duchovnej a emocionálnej zrelosti.

Koučing odhaluje, či má človek záujem na sebe pracovať, alebo nemá. Pretože rastieme vtedy, keď máme vnútorný záujem, nie vtedy, keď nás do toho niekto tlačí. Keď čakáme na to, kym sa o nás niekto postará. To sa mi na koučingu páčí, že neradí, nemanipuluje, neovplyňuje svojim názorom. Je to postavené na slobode, rešpektke. Si nástroj, vďaka ktorému ten druhý nájde odpovede na svoje problémy. Koučing je preto iba pre tých, ktorí chcú a hľadajú. Sú tam sami za seba.

Ďakujem ti, Marek, za tento rozhovor.

Verím, že to našich čitateľov alebo ich blízkych osloví a využijú túto možnosť. Ako tá môžu kontaktovať?

Môžu ma kontaktovať cez moju stránku: www.koucing-poprad.sk, alebo cez email: sonogamarek@gmail.com

Rozhovor s M. Sonogom (B/JB Poprad)
pripravila Ráčel Orvošová

Bůh nás zve

Protože Abrahám věřil, uposlechl Boží výzvy, aby se vystěhoval do země, kterou měl dostat; vystěhoval se, ačkoliv nevěděl, kam jde. Víra ho vedla k tomu, aby se usadil v zaslíbené zemi jako cizinec (Žd 11, 8–9).

Aha, takže ja som napríklad člen tímu, ktorý zakladá zbor, takže by som tā mohla osloviť na rozhovor? Mohol by to urobiť aj baptista, ktorý je členom už existujúceho zboru? A s čím sa ti môže ozvať – musia to byť problémy, s ktorými si nevie dať rady v zborovom živote, teda sa týkajú cirkvi, alebo to môžu byť jeho súkromné ľažnosti? Mohli by sme povedať, že robíš kresťanský koučing?

Neexistuje nič také ako kresťanský koučing. Koučing je iba nástroj. Teda sa robí úplne rovnako, či sa týka sekulárnej, alebo cirkevnej témy. Výhoda je len v tom, že som kresťan a s rozumiem duchovným veciam, preto môžu mať ľudia pocit, že ich chápem a môžu sa cítiť bezpečne, keď rozprávajú o svojej viere.

P.S.

Neboj se! Zkus to!
Žít z výri prináší i dĺži Boží výzvy, kdy nám říká: „Neboj se! Zkus to! Se mnou na to máš.“ Uvŕiem mu a prijmu jeho výzvy?

Ako vzniká všeobecná nenávist'

24. 9. 2020

Je krásne štvrtkové popoludnie. Služba na linke 212 prebieha prekvapivo hladko. V istom momente, keď som svižne odchádzal zo zastávky, aby som stihol zelenú na blízkej križovatke, spozoroval som cyklistu. Chcel ma predbehnuť, ale pribrzdil a mávnutím rukou mi naznačil, nech idem, a v tesnom závese ma nasledoval.

Spontánne som mu cez otvorené okienko gestom podakoval a vpäli do križovatky. Lenže v strede križovatky je kríženie môjho elektrického vedenia a o niekoľko metrov ďalej výhybka – miesta, kde musím ísť po malý. Preto som v križovatke pribrzdil. Ale to môjho cyklistu nahnevalo. Začal kričať, prečo brzdím. Hneď ako sa dalo, som šliapol na plný plyn. Na ďalšej zastávke ma dobehol, zastal pri okienku, napľul mi do tváre s výkrikom: „Načo brzdíš, ty debil, na to som ta pustil!“ „Ale veď ja musím, kvôli...“

Druhý pluvaneč už zachytili sviežne privreté okienko. Vyšportovaný značkový drak šliapol svalnatými nohami do pedálov a odsaganoval sa do vrchu pred nami.

Práve bolo zasiate veľmi kvalitné zrno nenávisti, všeobecnej nenávisti.

Pretože inú historku si vypočújú cyklisti, inú vodiči. A tak všeobecna nenávist medzi tábormi cyklistov a vodičov môže bujne rásť. A potom už stačí, aby hociaják cyklista stretol hociajáka vodiča – a bez toho, aby sa spoznali, opantá ich vzájomná nenávist – dá sa to zastaviť?

Pritom netreba nič iné, len si so záujmom vypočúť, prečo ten druhý robí také, pre mňa nepochopiteľné veci, ktoré ma zdržujú.

Ruku na srdce – koľkokrát som na niekoho, hoci len v srdci, alebo práve v srdci, napľul? A to len preto, že mu nerozumiem, alebo preto, lebo nosí košeľu z „nepriateľského“ tábora, a to bez osobnej skúsenosti s dotýčnym. Dá sa to zastaviť?

Dá. Len musím chcieť a mať úprimný záujem o pribrzdzeného iného, záujem o „nepriateľa“. Si myslím.

Máš takého nepriateľa?

Tak čo, skúsim to?

Pretože *tikun olam* – snaha o nápravu sveta – v tom, čo môžem ja ovplyvniť, je aktuálna stále. Tu ide o nápravu, v ktorej sa Boh pridá ku mne, na rozdiel od inej nápravy – Božieho vykúpenia, ku ktorému sa môžem pridať ja. Aj to si myslím.

Tk

**Ďalšie príbehy nájdete aj v pokračovaní knihy
Zápisík z trolejbusu 2
(Porta libri, 2020), www.porta.sk**

Stavaj na pevnom základe

5. marec 2021 – Svetový deň modlitieb pripravený ženami z Vanuatu

Krajinou, za ktorú sa prvý piatok v marci bude modliť celý kresťanský svet, je Vanuatu - krajinou, o ktorej málo vieme a kam sa asi nikto z nás nechystá cestovať. A to nielen preto, že pandémia sa ešte vždy neskončila, ale hlavne preto, že tento „turistický raj“ je od nás veľmi daleko. Vanuatu je tropické súostrovie v tvare Y nachádzajúce sa v južnom Pacifiku. Severne od Vanuatu sú Šalamúnove ostropy, južne Nová Kaledónia, na východe Fidži a na západe Austrália. Port Vila, hlavné mesto, leží na ostrove Efáté. Vanuatu (predtým Nové Hebridy) bolo britsko-francúzskym kondomínom a nezávislosť získalo až v roku 1980.

Ak ste už o Vanuatu počuli, je to pravdepodobne v súvislosti s klimatickou krízou. Podobne ako Kiribati či Tuvalu alebo Marshallove ostropy je táto ostrovna krajina ohrozená stúpajúcou hladinou oceánu a čoraz ničivejšimi cyklónmi.

Je nespravidlivo, že obyvatelia Vanuatu, ktorí žijú veľmi skromne z toho, čo si sami dopustujú, a preto ničím neprispeli ku klimatickej kríze, budú jej prvými a najviac postihnutými obeťami. Ostropy navyše často zažívajú zemetrasenia a sopečné erupcie.

To klúčové, čo by sme mali viedieť, je, že pre Vanuatčanov je zem tým, čím je pre dieťa matka. Vzťah k zemi tvorí základ identity a duchovnej sily vanuatských žien. Ich hlyasy a príbehy sa k nám prihovárajú prostredníctvom liturgie, ktorú pripravil Vanuatský výbor Svetového dňa modlitieb. Pozývajú nás, aby sme sa sústredili na podobenstvo v evanjeliu Matúša 7, 24 – 27 o dvoch staviteloch. Už chápeme, že výber miesta na postavenie domu je pre ľudí na Vanuatu veľmi dôležitý.

V Ježišovom príbehu mудrý človek stavia svoj dom na pevnom základe – na skale, a preto ho nezničia ani lejaky, ani víchrca. Vieme, čo je tým základom? Odpoveď môžeme nájsť v Ježišovej kázni na vrchu, zaznamenanú v piatej až siedmej kapitole Matúšovho evanjelia.

Milujte svojich nepriateľov a modlite sa za tých, ktorí vás prenasledujú. Nezhromaďujte si poklady na zemi. Nebudte ustarenosť o svoj život, čo budete jesti a pit, ani o svoje telo, čo si oblečiete. Nesúdte, aby ste neboli súdení.

Múdrost človeka, ktorý stavia dom, spočíva v tom, že počúva Božie slovo a riadi sa ním vo svojom živote.

Aj my si však musíme položiť otázku: „Aký dom chceme postaviť? Na akom základe chceme budovať svoj dom, svoju krajinu? Hľadáme na prvom mieste Božie kráľovstvo?“

Pozývame vás, aby ste sa v piatok 5. marca 2021 pripojili k ženám, mužom i detom z Vanuatu a ku kresťanom celého sveta v ich modlitbách, prosbách a vďakách. Viac o Svetovom dni modlitieb sa môžete dozviedieť na webovej stránke SDMSlovensko.

www.sites.google.com/site/sdmslovensko

Obrázok Vanuatského výboru SDM

Ženy vo Vanuatskom výbere SDM sa modlia, aby ekumenické vzťahy, ktoré zažívali počas požehnanej spolupráce pri príprave programu na rok 2021, súrili ich hlas do celého sveta. Pre mnohé ženy, ktoré sa zúčastnili na procese tvorby programu, to bola ich prvá ekumenická skúsenosť.

Túžbou výboru je rozvíjať iniciatívy na pomoc mladým ženám na vidieku vytvorením pracovných a vzdelávacích príležitostí. Dúfajú, že prispejú k tvorbe zdravotných programov zameraných na pôrodníku starostlivosť, zdravie detí a liečbu onkologických ochorení.

Výbor je vďačný Bohu za to, že Vanuatu úspešne zvládlo klúčové momenty histórie, ako bolo zrušenie otrockej práce a koloniálnej vlády. Vanuatčania sú odhodlaní budovať budúcnosť pod vedením Vsemohúceho Boha, od ktorého závisia ich životy, a hrdo vyhlasujú, že vanuatský n

Aj vztah je dar

Pán Ježiš v Kázni na vrchu prikázał toto: „Keby si teda prinášal dar na oltár a tam by si sa rozpamätał, že tvor brat má niečo proti tebe, nechaj svoj dar tam pred oltárom a odíť; najprv sa zmier so svojím bratom a až potom príď a obetuj svoj dar“ (Mt 5, 23 – 24).

Max Lucado v jednej zo svojich kníh reagoval na túto myšlienku slovami: „Pokial mi je známe, toto je jediné miesto, kde nám Boh hovorí, aby sme uprednostnili človeka pred Ním samým.“ Ale v skutočnosti to nie je tak. Pán Boh len chce, aby žili ľudia medzi sebou v pokoji, bez hádok a hnevov, aby naše vzťahy boli preteplené láskou a porozumením, a tým sme dali Jemu čest a chválu ako dar. Je pravdu, že v dnešných časoch už nechodom obetovať hmotné dary, ako to robili príslušníci izraelského národa. Chodíme do zhromaždenia, kde prinášame dar chvály a oslavu Boha spevom, modlitbou a zvestovaním Jeho slova. Tvárimo sa zbožne, milo, ale čo zostało doma? Aké sú tam vzťahy?

S Ježíšem v kuchyni...

(Recept tretí)

Moje kuchyň na mě čeká i dnes. Zase je třeba něco uvařit. Dnes to bude velmi rychlé, brambory a vajíčko jako řízek. Že jste o tom nikdy neslyšeli? To nevadí, já jsem se to také naučila v průběhu naší služby v Západních Čechách. Jak se to dělá? Překvapím vás, jak je to jednoduché a přitom to chutná zase jinak. Bydli jsme v kazatelském domě se zahrádou a mohli si tam pěstovat, co bylo potřeba. Zem tam byla dobrá a překvapilo nás, co všechno nám vyrrostlo. Také jsme tam mohli mít slepičky. Bylo to dobré, že jsme měli také svoje vajíčka. Tak abychom se dostali k vaření, – jednoduše se na pánevku s malinko omástekem dala lžíčka strouhanky a na ni se rozkleplo vajíčko. Trochu posililo a znovu posypalo strouhankou. Po usmažení se jenom otočilo a upeklo z druhé strany. Je to velmi rychlé, a když zrovna nemáte nic od masa, tak to vypadá docela zajímavě a je to zase něco jiného. K tomu stačí nejaký salát, nebo špenát a je oběd. Myslím, že by to chutnalo i návštěvě. Jsme po obědě a někdo dole zvoní. „Návštěva,“ volají děti. Kamarádká s dvěma malými holčičkami. Tak to zase bude u nás v kuchyni živo – samozřejmě, ne jenom tam. Ale i jejich maminka něco nese. Najednou bez nějakých příprav a práce jsou u nás na stole ještě teplé palačinky a tak hezky nazdobené. Na mě zbylo jen nachystat talířky a mohlo se jít. Musela jsem o tom přemýšlet, jak moc se o nás nás Pán stará. „Nemějte tedy starost a neříkejte: Co budeme jít? Co budeme pít? Co si budeme oblékat? Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Hledejte především jeho Království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno“ (Mt 6, 31–33). Všechno připraví a použije si i nevěřící ženu k tomu, aby nám všem bylo dobré. Mnohokrát jsem jí vyprávěla o Božích cestách v našem životě, a jak předívne nás Bůh vedl a jistě povede i dál. Vždyť nebylo samozřejmostí se přestěhovat 380 km daleko od domova. Možná právě proto, abychom se mohly poznat a já jí mohla ukázať na Pána Ježíše i do jejího života.

Dana Jerská

Konferencia sestier 1. 5. 2021 v Košiciach

Konferencia sa uskutoční cez pripojenie sa online na webovú stránku...

Milé sestry, dovolujem si Vás upozorniť na Konferenciu sestier, ktorá sa uskutoční dňa 1. mája 2021 v Košiciach. Téma konferencie je „**Jedno potrebné**“ v 21. storočí.

Vzhľadom na súčasnú pandemickú situáciu konferencia nebude prebiehať prezenčne,

Témata/témy časopisu Rozsévač/Rozsiveč 2021: Biblický šatník /oblečenie (krestana)

Číslo 06 2021 – Vyzleč rúhanie sa - obleč si pokoru (Pr 3, 34, Ž 10, 3 a 17, Ef 4, 31 – 32) Uzávierka 5. 3. 2021
Číslo 07-8 2021 – Vyzleč si nenávistné reči - obleč si dobrotvorosť (Pr 17, 27, Ef 4, 29 a 32a) Uzávierka 5. 4. 2021
Číslo 09 2021 – Vyzleč hodovanie a opilstvo - obleč si opasok pravdy a pancier spravodlivosti Uzávierka 5. 5. 2021

Recenzia

„Možno ste už počuli o organizácii MADD (Mothers Against Drunk Drivers – Matky proti opitým vodičom). Dokážete odhadnúť dôvod jej vzniku? Ponúkam vám svoju domienku: zrodila sa z hnevov matiek, ktorých dcéry a synov zabili opití vodiči. Keď tito vodiči stáli pred súdom, dostali len napomenutie, maximálne malú pokutu a na ďalší deň sa mohli vrátiť späť na cesty. Tieto matky si povedali: „To nie je správne!“ Zakladateľka organizácie Candy Lightnerová utrpela hrozný šok, keď opitý vodič zrazil jej trinásťročnú dcéru. Neskôr sa jej šok a zármotok zmenili na prudký hnev, keď kalifornský sudca tomuto mužovi, opakovane súdenému za jazdu pod vplyvom alkoholu, udeli iba mierny trest. Candy spolu s ďalšími rozhorenými matkami založila organizáciu MADD. Nespravodlivosť, ktorú boli tieto matky svedkami, vyprovokovala ich hnev a ten ich viedol k založeniu celoštátnnej organizácie. Tá sa neskôr rozrástla na više 400 pobočiek. Ich prvotnou stratégiou bolo zúčastňovať sa na súdnych pojednávaniach s vodičmi obvinenými „z vedenia vozidla pod vplyvom alkoholu“. Uprene hľadeli do očí sudcom, právnikom aj

podobne hnev a rozhorenie ľudí, ktorí neboli spokojní so stavom spoločnosti, viedol k zrušeniu otoctva. Podľa G. Chapmana je takýto hnev v súlade s Božími túžbami. Ilustruje to na verši z Izaiáša 58, 6 – 7: „Uvoľňovať nespravodlivosť nasadené putá, rozlámať jarmo otoctva, prepustiť utláčaných na slobodu a rozbiť každé jarmo, lámať svoj chlieb hladujúcemu, zaviesť do domu biedných tulákov.“

Preto, keď uvidíš nahého, zaodej ho a pred svojím príbuzenstvom sa neskrývaj.“

Vedeli ste o tom, že hnev vychádza z dvoch aspektov Bozej prirodzenosti?

Že slovo hnev nachádzame v Starej zmluve 455-krát a z toho na 375 miestach sa hovorí o Božom hnevove? Viete o tom, že hnev nie je zlý? Ani hriešny? Ani nie je súčasťou našej padnej prirodzenosti a to, že sa hneváme, neznamená, že v našom živote pôsobí diabol? Autor

vás v trinástich kapitolách prevedie hnevom, vysvetlí, odkiaľ sa berie, kedy je prospešný alebo pomýlený, ako je to s odpustením, ako sa naučiť hnev zvládať a podobne.

Výborná kniha. Pomôže vám dostať sa hlbšie k sebe, k tomu, kto ste, ako prežívate hnev. Má ráda knížky, ktoré vedú človeka k slobode, do ktorej nás volá Boh.

Vrelo odporúčam.

Rachel Orvošová

2 % pre výstavbu Zariadenia pre seniorov v Bernolákove

Chceme veľmi pekne podakovať všetkým, ktorí minulý rok poukázali 2 % zo svojich daní alebo akýmkolvek iným spôsobom podporili projekt výstavby Zariadenia pre seniorov.

V novembri roku 2020 bola založená organizácia RODINA, účelové zariadenie BJB v SR, ktorá bude pokračovať v doterajšej práci Diakonického združenia RODINA. Jej cieľom je vybudovať a prevádzkovať zariadenie, ktoré bude poskytovať sociálne služby seniorom v zmysle zákona o sociálnych službách a v duchu kresťanskej služby nádzynom. RODINA nadväzuje na diakonickú prácu brata Strapoňa, ktorý v roku 1920 založil v Čeklisi (dnešné Bernolákovo) spolok Rodina a vybudoval tu sirotinec (foto). Aj tento rok môžete podporiť náš projekt poukázaním 2 % zo Vašich daní pre Diakonické združenie RODINA. Všetky takto získané prostriedky sa použijú na projekt Zariadenia pre

seniorov. Údaje potrebné na výplnenie tlačiva, ktoré nájdete na stránke: www.dvepercenta.sk

Obchodné meno:
Diakonické združenie RODINA
Adresa: Poštová 57
900 27 Bernolákovo

IČO: 30842956, Právna forma: Občianske združenie
Projekt môžete podporiť aj priamym príspevkom na účet Rady BJB v SR: IBAN: SK52 0200 0000 0011 2149 8655 (VÚB) a uviesť variabilný symbol: 26. Ďakujeme!

Lea Miklošová,
riaditeľka ú.z. RODINA

ALIYAH

Návrat Židov do Izraela

Napriek pandémii koronavírusu sa v roku 2020 do Izraela prestáhovať viac ako 20 000 ľudí zo 70-tich krajín, označíme v pondelok 28. 12. 2020 Židovská agentúra pre Izrael (JAFI).

„Nevedeli sme, ako sa tento rok dostanú Židia z celého sveta do Izraela,“ uviedol predsedu JAFI Isaac Herzog.

„Bez letov a napriek zatvoreniu hraníc sa predsa stala úžasná vec: Počas koronavírusovej pandémie sa do Izraela v roku 2020 vrátilo 20 000 Židov (Aliyu). Nie je nič vzrušujúcejšie ako vidieť tieto úžasné deti, ktoré sa tento rok pristáhvali. ... a popriat im, ako aj všetkým ich priateľom, aby sme rýchlo prešli pandémou,“ dodal Herzog.

„Dúfame, že rok 2021 bude lepším rokom, a prajeme úspech všetkým týmto úžasným pristáhvalcom.“

Císla JAFI ukazujú, že z krajín bývalého Sovietskeho zväzu pricestovalo okolo 10 200 Židov, približne 3 120 zo západnej Európy (vrátane 2 220 z Francúzska – takmer rovnaký počet ako v roku 2019); asi 2 850 zo Severnej Ameriky (z toho 2 550 zo USA a 300 z Kanady); asi 1 500 z Latinskej Ameriky; okolo 280 z Juhoafrickej republiky, a takmer 90 z Austrálie a Nového Zélandu.

Očakáva sa, že celkový počet olimov (nových imigrantov) z Etiópie v roku 2020 bude 1 200, z toho 650 prišlo v decembri v rámci Operácie „Zur Israel“ a ďalších 300 olimov má prísť v posledný deň roka 2020.

Císla Aliyah za tento rok sa zhodovali s prudkým nárostrom počtu ľudí so záujmom o preštahovanie sa do Izraela.

Od začiatku roka prijala Židovská agentúra okolo 160 000 informácií o pristáhvalco-

te do Izraela a otvorila zhruba 41 000 nových spisov žiadostí Aliyah, vrátane 28 000 spisov zo západných krajín – čo je dvojnásobok počtu v roku 2019.

Podľa odhadov Židovskej agentúry môže Izrael v najbližších troch až piatich rokoch očakávať príliv asi 250 000 olimov do Izraela za predpokladu, že túto veľkú vlnu pristáhvalcov bude izraelská vláda postupne zahrňovať a implementovať do Vládneho programu Izraela.

J. M.

ENERGIA

Pavel Kondač

*Bože môj, volám Ťa po noci, ráno.
Pred Tebou som iba skoro nič, áno,
ako to nehmotné mizivé neutríno,
preto sa utiekam pod Tvoje krídlo.*

*Ty držíš pokope večitý vesmír,
čokoľvek, čo sa len hýbe a žije.
Energiu si utvoril a ona ovláda
nesmierne priestory, uzdialené galaxie.*

*Tvoje raz Slovo zaznelo mocne
kedysi na prapočiatku sveta,
lebo Ty mohutným Slovom tvoríš.
Svetlo raz od Teba vyšlo a svieti,
nepozná prekážky, preletí svety.*

*Ty si ten mohutný Hýbatel',
z Teba to pramení, trvá a pôsobí
od vekov na večné veky.*

*

*Kto som ja, ó Bože, oproti Tebe?
Vznášam sa chvíľočku na vlnách žitia.
Môj duch len tuší, no nepochopí,
ako a kedy si vyvolal z ničoty
na bytie rozličné bytosti,
oživil tisícorakú hmotu.*

*

*Plný som otázok. Študujem záhadu,
jednu po druhej preberám,
s nemalou námahou bádam v nich,
až na to prichádzam: neviem nič,
vôbec nič...*

*Ty ma máš na dlani.
Tvoj Duch ma preniká ako roj neutrín.
Energia, si prvotná, nehmotná,
a predsa ovládaš biedneho človeka,
faunu i zelené rastliny na Zemi.
(Vari aj na iných uzdialených planétach.)*

*Hoci som pred Tebou mizivý prášok len,
predsa ma miluješ. Nechápem,
ale Ti ďakujem.*